

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Daniely Menclové a Mgr. Lenky Havlíčkové ve věci

žalobce: J. Č., narozený X,
bytem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj,**
sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha,

za účasti osob
zúčastněných na
řízení:

1) F. M.,
bytem X,
zastoupený advokátkou JUDr. Radkou Procházkovou,
sídlem Masarykova 43, 400 01 Ústí nad Labem,

2) S. Š.,
bytem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2021, č. j. MMR-7302/2021-83,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 29. 1. 2021, č. j. MMR-7302/2021-83,
a rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stavebního řádu ze dne 10. 1. 2020, č. j. KUUK/006181/2020/UPS, se **zrušují a věc se vrací žalovanému** k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2021, č. j. MMR-7302/2021-83, jímž bylo podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „starý správní řád“) ve spojení s § 179 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „nový správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, (dále též jen „stavební úřad“) ze dne 10. 1. 2020, č. j. KUUK/006181/2020/UPS, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Stavební úřad výrokem I. prvostupňového rozhodnutí podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý stavební zákon“) dodatečně povolil část souboru staveb označeného jako „Sklad k uskladnění hospodářských strojů a jejich příslušenství pro obhospodařování zemědělských pozemků, včetně betonové jímky“, tj. stavby zděného objektu skladu se sedlovou střechou o půdorysných rozměrech 15,05 x 4,60 m a výšce 5,00 m umístěného na pozemku p. č. XA v k. ú. X a jímku z monolitického betonu DN 81 cm o hloubce 1 m u severní stěny skladu, sloužící k akumulaci dešťové vody ze střechy skladu, umístěné na pozemku p. č. XB v k. ú. X.
3. Výrokem II. stavební úřadu podle § 88 odst. 1 starého stavebního zákona nenařídil odstranění části souboru staveb označeného jako „Sklad k uskladnění hospodářských strojů a jejich příslušenství k obhospodařování zemědělských pozemků, včetně betonové jímky“, konkrétně zpevněné plochy na pozemcích p. č. XC a XD v k. ú. X a propustku z nerez oceli a odvodňovacího příkopu na pozemku p. č. XD v k. ú. X.
4. Výrokem III. prvostupňového rozhodnutí stavební úřad podle § 82 odst. 1 starého stavebního zákona povolil užívání části souboru staveb označeného jako „Sklad k uskladnění hospodářských strojů a jejich příslušenství pro obhospodařování zemědělských pozemků, včetně betonové jímky“, tj. stavby zděného objektu skladu se sedlovou střechou o půdorysných rozměrech 15,05 x 4,60 m a výšce 5,00 m umístěného na pozemku p. č. XA v k. ú. X a jímky z monolitického betonu DN 81 cm o hloubce 1 m u severní stěny skladu, sloužící k akumulaci dešťové vody ze střechy skladu, umístěné na pozemku p. č. XB v k. ú. X.
5. Žalobce se současně domáhal zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

6. Žalobce předně namítal, že ačkoliv byl stavební úřad a žalovaný vázán právním názorem vysloveným Krajským soudem v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 17. 10. 2018, č. j. 15 A 38/2015-89, (jímž bylo zrušeno předcházející rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2015, č. j. MMR-19671/2014-83/1339 - pozn. soudu) nerozhodli o celém předmětu řízení. Žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

konstatoval, že poté, co byla věc shora zmíněným rozsudkem krajského soudu vrácena stavebnímu úřadu k dalšímu řízení, upozorňoval stavební úřad, že předmět řízení musí vzejít z porovnání aktuálního ověření skutečného stavu nepovolených staveb s rozsahem souboru staveb, jak byl označen v oznámení stavebního úřadu, tj. Okresního úřadu Ústí nad Labem referátu regionálního rozvoje (dále jen „OKÚ RRR“) ze dne 25. 6. 1999. Za celý soubor staveb žalobce označil následující stavby: a) dřevěná dvoupodlažní stavba pro ustájení na pozemku p. č. XE a p. č. XB a k ní vybudované dvě hnojůvkové jímky na pozemku p. č. XB; b) zděná dvoupodlažní stavba pro ustájení na pozemku p. č. XA, včetně zemní jímky a zpevněných ploch v blízkosti zděné dvoupodlažní stavby na pozemku p. č. XB a p. č. XD; c) stavba odvodňovacího příkopu na pozemku p. č. XD, včetně propustku z nerez oceli ve zpevněné ploše před vjezdem do zděné dvoupodlažní stavby na pozemku p. č. XD.

7. Žalobce namítal, že stavební úřad opět nerozhodl o dřevěné dvoupodlažní stavbě pro ustájení na pozemku p. č. XE a p. č. XB a v souvislosti s ní vybudovaných dvou hnojůvkových jímkách na pozemku p. č. XB a pouze v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odkázal na závěry vyslovené stavebním úřadem (tehdy v pozici odvolacího správního orgánu) v odůvodnění předcházejících rozhodnutích z roku 2007 a z roku 2009.
8. O dvoupodlažní stavbě, tzv. skladu na pozemku p. č. XA, včetně zemní jímky na pozemku p. č. XA a zpevněných plochách na pozemku p. č. XB a XD a propojovacím kanalizačním potrubím na pozemku p. č. XB stavební úřad rozhodl výrokem I. prvostupňového rozhodnutí tak, že tento soubor staveb povolil. Žalobce měl za to, že stavební úřad ovšem ve vztahu k tomuto souboru staveb ve výroku III. prvostupňového rozhodnutí použil nesprávně odkaz na § 82 odst. 1 starého stavebního zákona. Toto ustanovení je podle žalobce použitelné v jiném řízení.
9. Dále žalobce uvedl, že o odvodňovacím příkopu na pozemku p. č. XD, včetně propustku z nerez oceli ve zpevněné ploše před vjezdem do skladu stavební úřad rozhodl výrokem II. prvostupňového rozhodnutí, a to za použití § 88 odst. 1 starého stavebního zákona, podle kterého však nebylo možné postupovat, jelikož toto ustanovení neupravuje institut nenařízení odstranění stavby. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí se podle žalobce stavební úřad snažil obejít zákon. Žalobce byl přesvědčen, že tento výrok činí prvostupňové rozhodnutí nicotným a nepřezkoumatelným.
10. Žalobce konstatoval, že proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, v němž napadl prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu. Předně namítal, že stavební úřad jednu část souboru staveb dodatečně povolil, ačkoliv stavebník neunesl své důkazní břemeno ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona, resp. to výslovně odmítl v přípisu ze dne 27. 8. 2010, u druhé části souboru staveb rozhodl o jejím neodstranění, ačkoliv tento postup mu zákon výslovně neumožňuje. Žalobce uvedl, že v odvolání zdůraznil, že stavební úřad opět nerozhodl o celém předmětu řízení, tj. nerozhodl o dřevěné dvoupodlažní budově a k ní vybudovaných dvou hnojůvkových jímkách. V této souvislosti žalobce podotkl, že důvodem, pro který byla i tato část souboru staveb zahrnuta v roce 1999 do předmětu řízení, bylo zjištění OKÚ RRR, že všechny části souboru staveb stavebník (A. M. – pozn. soudu) budoval ve shodnou dobu a ke shodnému účelu, a to k ustájení a chovu dobytka, garážování, uskladnění sena a příjezdu ke stavbám. Pro obě stavby hlavní, tj. dřevěný chlév a zděný chlév stavebník vybudoval několik močůvkových jímek propojených navzájem potrubím, do kterých zaústila také potrubí odtoku močůvky z obou těchto staveb. Žalobce předpokládal, že již v roce 1999 OKÚ RRR při zařazení dřevěné dvoupodlažní stavby do předmětu řízení vycházel z § 2 odst. 1, 3, 8 a 9 vyhlášky č. 5/1987 Sb., o dokumentaci staveb. Žalobce v této souvislosti poukázal na to, že v odvolání argumentoval tím, že z období let 1989 až 1999 jsou Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ve správním spise založeny listiny a fotografie, na jejichž základě lze prokázat, že si správní orgány byly vědomy, že závadný stav vznikl výlučně na základě protiprávního jednání stavebníka, a že k vymezení předmětu řízení v roce 1999 nedošlo na základě jednoho místního šetření, ale po dlouholetém procesu po provedení mnoha šetření na místě, a to jak ze strany tehdejšího OKÚ RRR, tak ze strany dalších dotčených orgánů.

11. Žalobce zdůraznil, že námitkami uplatněnými v průběhu správního řízení chtěl docílit ochrany před škodlivými důsledky černé stavby v jeho sousedství. Ohradil se proti tvrzení správních orgánů, že vedou řízení o „defacto merito sporu“, vyvolaného žalobcem. V této souvislosti žalobce podotkl, že je v daném případě pouze na stavebníkovi, aby napravil stávající stav. Žalobce konstatoval, že v dalším řízení před správními orgány argumentoval také tím, že není na jeho vůli závislé, zda soubor staveb bude či nebude dodatečně povolen, avšak považoval za podstatné, aby v daném případě bylo z projektové dokumentace a podkladů pro rozhodnutí nezaměnitelně rozpoznat, jak bude povolovaný soubor staveb provozován a užíván, a aby se mu dostalo možnosti seznámit se s veškerými podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim.
12. Žalobce dále podotkl, že jak v řízení před stavebním úřadem, tak v řízení před žalovaným poukazoval na listiny založené ve správním spise z roku 1999, v nichž je uveden průběh celého procesu týkajícího zahájení a vedení správního řízení o odstranění staveb jako souboru staveb.
13. Dále žalobce uvedl, že úvahy správních orgánů o „vodních dílech“ považuje za liché a odkázal na bod 32. rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 10. 2018, v němž se krajský soud k těmto nepřipustným úvahám již vyslovil. Přesto správní orgány znovu i v dalším řízení argumentují listinou OŽP MmÚL, na jejímž základě se snaží podepřít své úvahy o předmětu správního řízení.
14. Žalobce vytýkal žalovanému, že se řádně nevypořádal s jeho shora uvedenými odvolacími námitkami. Pouze stroze konstatoval, že se shodují s námitkami podanými v průběhu správního řízení, ale v rámci přezkoumání prvostupňového rozhodnutí se jimi odmítl podrobněji zabývat. K žalobcem namítanému nezákonnému užití správního uvážení stavebním úřadem se žalovaný rovněž nevyjádřil, i když stavební úřad správním uvážením nahradil unesení důkazního břemene stavebníkem. Žalobce k tomu podotkl, že stavební úřad své rozhodování posunul do roviny posuzování tvrzení žalobce proti tvrzení stavebníka a dospěl k závěru, že je *„nucen se přiklonit na stranu přesvědčivějších tvrzení stavebníka“*. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2005, č. j. 10 Ca 220/2004-26 a konstatoval, že žalovaný svým rozhodnutím potvrdil pouhá správní uvážení stavebního úřadu. Ze shora uvedených důvodů měl žalobce za to, že správní orgány zneužily meze správního uvážení.
15. Dále žalobce konstatoval, že žalovaný zcela ignoroval jeho odvolací námitku, že stavební úřad netrval na tom, aby stavebník bez jejich pomoci unesl důkazní břemeno, které jej v projednávané věci tížilo, a naopak se pokusil unést toto břemeno za stavebníka. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2016, č. j. 62 A 82/2014-81, a konstatoval, že nejenže žalovaný zcela přehlédl jeho další odvolací námitky, ale vyjádřil se nepřipustným způsobem k výsledkům projednávání stížností žalobce podaných u nadřízených orgánů.
16. Za zásadní žalobce považoval, že stavební úřad (tehdy Magistrát města Ústí nad Labem – pozn. soudu) nerozhodl o odstranění souboru staveb v zákonné lhůtě, a to do 7. 12. 2010, kdy byla provedena atrakce řízení. Žalobce měl za to, že po promeškání lhůty stanovené Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Magistrátem města Ústí nad Labem (dále jen „MmÚL“) na den 31. 8. 2010 pro podání úplné žádosti o dodatečné stavební povolení, měl MmÚL rozhodnout o odstranění souboru staveb bez dalšího. MmÚL však nijak nekonal. Nápravu zjednal až Krajský úřad Ústeckého kraje, který si dne 7. 12. 2010 atrahoval povinnost v řízení rozhodnout. Krajský úřad tak učinil, přestože stavebník promarnil možnost k podání úplné žádosti o dodatečné povolení souboru staveb do 31. 8. 2010. Žalobce zdůraznil, že stavební úřad byl po atrahování celé věci povinen bez dalšího vydat rozhodnutí o odstranění souboru staveb. Žalobce zdůraznil, že stavební úřad v opatření, jímž si věc atrahoval, uvedl, že sám vydá prvostupňové rozhodnutí, jímž stavebníkovi nařídí odstranění staveb. Tím, že tak neučinil se dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které má za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což lze vztáhnout i na žalobou napadené rozhodnutí.

17. Žalobce s ohledem na shora uvedené trval na tom, že stavební úřad byl tedy do 30 dnů, popř. do 60 dnů od účinnosti jím vydaného opatření, kterým si věc atrahoval, povinen vydat prvostupňové rozhodnutí. Žalobce dále namítal, že v důsledku atrakce v dalším řízení již nerozhodoval pracovník Krajského úřadu Ústeckého kraje, který ještě před uskutečněním této atrakce rozhodoval jako pracovník odvolacího správního orgánu, a který byl s věcí seznámen. Tedy ten pracovník, který v odůvodnění rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí MmÚL, konstruoval závazný právní názor vztahující se k tehdy aktuálnímu skutkovému stavu, který byl povinen respektovat do té doby nečinný MmÚL. Tímto právním názorem je podle žalobce nyní vázán stavební úřad při vydání rozhodnutí, tj. při naplnění zákonného účelu atrakce. Žalobce zdůraznil, že pokud se jím stavební úřad necítí být vázán, zasahuje tím do legitimního očekávání žalobce. S ohledem na to žádal soud, aby vyslovil názor s odůvodněním, z jakého důvodu „*za současné procesní situace stavební úřad v dalším řízení nemůže činit nic jiného, než už jen bez dalšího vydat rozhodnutí, jímž stavebníkovi nařídí odstranění předmětného souboru staveb, a to v celém rozsahu*“.
18. Za podstatné žalobce považoval posouzení otázky, zda při aplikaci § 49 a § 50 starého správního řádu lze postupovat podle § 9 odst. 2 starého správního řádu a z projednávání a rozhodování před správními orgány vyloučit toho, kdo se v téže věci zúčastnil řízení jako pracovník správního orgánu na jiném stupni. Žalobce byl přesvědčen, že pokud v důsledku atrakce došlo k vyloučení pracovníka Krajského úřadu Ústeckého kraje z rozhodování věci, který byl s věcí seznámen, jedná se o podstatnou vadu řízení, která by měla být odstraněna.
19. Žalobce měl dále za to, že na projednávanou věc je plně aplikovatelný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 8 As 108/2013-43. Žalobce konstatoval, že shodně jako v poukazovaném rozsudku, z odůvodnění napadených rozhodnutí není nijak zřejmé, z jakých částí správního spisu stavební úřad dovodil, že stavebník předložil stavebním úřadem požadované doklady. Žalobce tvrdil, že z obsahu správního spisu je zjevné, že stavebník k výzvě MmÚL ze dne 21. 1. 2010 (správně ze dne 20. 1. 2010 - pozn. soudu) nedoložil žádné písemnosti.
20. Žalobce k tomu uvedl, že z uvedené výzvy ze dne 20. 1. 2010 a jejího upřesnění ze dne 11. 2. 2010 vyplývá, že stavebník byl vyzván, aby nejpozději do 31. 8. 2010 podal žádost o vydání dodatečného povolení souboru staveb, a že v opačném případě bude muset MmÚL naříditi jejich odstranění. Stavebník reagoval na výzvu dotazem, a na její upřesnění ze dne 11. 2. 2010, jejím odmítnutím. Žalobce trval na tom, že není zřejmé, z čeho stavební úřad dovodil, že se ve správním spise nacházejí všechny podstatné a požadované doklady, kdy obsahem správního spisu není projektová dokumentace, a chybí i další zásadní požadované podklady. Argumentace stavebního úřadu tedy nemá oporu ve správním spise, což žalobce považoval za vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Současně z uvedeného Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důvodu považoval žalobou napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelná.

21. Podle žalobce stavební úřad současně nesprávně vyložil § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákon. Z prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, z čeho stavební úřad dovozuje, že starý stavební zákon obligatorně nestanoví, čím stavebník tzv. černé stavby prokazuje její soulad s veřejnými zájmy a pouze demonstrativně uvádí základní hlediska veřejného zájmu. Žalobci nebylo současně zřejmé, na základě čeho stavební úřad dospěl k závěru, že předmětná stavba není z hlediska veřejného zájmu tak důležitá, že s přihlédnutím k jejímu charakteru veřejný zájem nemůže narušovat, když nadto byla již několikrát dodatečně povolena a zkolaudována, a slouží k účelu, který je přípustný. Žalobce namítal, že při aplikaci § 88 odst. 1 písm. b) se neuplatní správní uvážení, a proto nezbyvá, než nařídít odstranění souboru staveb.
22. Dále žalobce citoval bod 31 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 8 As 108/2013-43, v němž se Nejvyšší správní soud vyjádřil k aplikaci § 88 odst. 1 písm. b) starého správního řádu a k podmínkám, za nichž lze dodatečně povolit stavbu, ve kterém zdůraznil, že důkazní břemeno v řízení o dodatečném povolení stavby leží primárně na stavebníkovi, a je výlučně na něm, aby prokázal, že škodlivé následky jeho postupu nedosahují takové intenzity, která by vedla k porušení veřejných zájmů. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku rovněž zdůraznil, že při aplikaci § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona se neuplatňuje správní uvážení stavebního úřadu. Stavební zákon totiž výslovně stanoví, že stavba postavená bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním musí být odstraněna.
23. Žalobce podotkl, že z moci úřední bylo dne 25. 6. 1999 zahájeno řízení o odstranění stavby a dne 20. 9. 2000 podal stavebník žádost o dodatečné povolení stavby tzv. „Kolny“. Stavební úřad vedl o této žádosti samostatné, podle žalobce „mimokolejné“ řízení. Teprve po zásazích Krajského úřadu Ústeckého kraje a jeho zrušujících rozhodnutích v roce 2005 a v roce 2007 se původní stavební úřad MmÚL podvolil vyslovenému právnímu názoru odvolacího orgánu a výzvou ze dne 20. 1. 2010 vyzval stavebníka k předložení podkladů dle § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona. Žalobce zopakoval, že vzhledem k tomu, že stavebník na výzvu řádně nereagoval, měl původní stavební úřad nařídít odstranění staveb.
24. Žalobce se neztotožnil s žalovaným a se stavebním úřadem, že to je stavební úřad, který je povinen zkoumat, zda existence souboru staveb neodporuje veřejnému zájmu či nikoliv, když bylo na stavebníkovi, aby toto prokázal. Důkazní břemeno se nepřesouvá na stavební úřad. Žalobce rovněž nesouhlasil s názorem stavebního úřadu ohledně souladu stavby s veřejným zájmem a předpokládaného stáří stavby a k ní náležících dvou močůvkových jímek. Stavební úřad dospěl podle žalobce k nesprávnému závěru, že stavbou Skladu nemůže být nijak zasaženo do práv žalobce. Tyto závěry považoval žalobce za nepodložené a zdůraznil, že stavebník nesplnil jednu z podmínek pro dodatečné povolení stavby, a to podání žádosti o dodatečné povolení souboru staveb. Za této situace nebylo tedy nutné zkoumat, zda soubor staveb byl v souladu s veřejným zájmem, resp. zda stavebník tuto skutečnost prokázal.
25. K souboru staveb „Dřevěná stavba pro ustájení na pozemku p. č. XE a p. č. XB“ a „močůvkové jímky u dřevěné stavby pro ustájení na pozemku p. č. XB“, u kterých není stavebník schopen doložit, kdy byly postaveny, žalobce podotkl, že je na stavebním úřadu, aby posoudil, zda taková stavba odpovídá všem požadavkům práva, a zda ji lze dodatečně povolit. Stavební úřad musí vycházet z faktického stavu. Otázku, zda je stavba postavena

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v rozporu se stavebním povolením, nelze posuzovat podle jejího neurčitého stáří, případně nezjistitelného účelu, ale především dle skutkových zjištění ke dni, kdy byla z důvodu svého závadného stavu zahrnuta do předmětu řízení v roce 1999. Jelikož žalovaný shora uvedené vady řízení nenapravitel trpí žalobou napadené rozhodnutí shodnými vadami.

26. Dále žalobce uvedl, že správní orgány po celou dobu stavebního řízení pomíjejí dvě období, v nichž mělo dojít k vydání rozhodnutí o odstranění stavby. První úsek řízení o odstranění stavby počíná dnem doručení oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 25. 6. 1999 a končí dnem 30. 4. 2000. Druhý úsek začíná dne 20. 1. 2010, tj. doručením výzvy k odstranění vad žádosti stavebníka a končí dne 31. 8. 2010. V obou těchto úsecích byl stavebníkovi poskytnut dostatečný prostor pro to, aby podal žádost o dodatečné povolení souboru staveb a k tomu předložil podklady a doklady jako k vydání stavebního povolení, tj. včetně odpovídající projektové dokumentace, což neučinil. V obou případech bylo po marném uplynutí lhůty pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby povinností stavebních úřadu, nařídít odstranění stavby. Ostatně tak to vyhodnotil i stavební úřad ve svém opatření proti nečinnosti ze dne 7. 12. 2010, kterým si řízení atrahoval. Žalovaný a stavební úřad tento názor vyslovený v opatření proti nečinnosti ze dne 7. 12. 2010 nerespektovali.
27. Závěrem žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a zavázal žalovaného, aby v dalším řízení rozhodl o úplném a celém předmětu souboru nepovolených staveb tak, jak je žalobce popsal výše (viz bod 6. tohoto rozsudku), a aby za rozhodné ve věci označil tyto listiny ze správního spisu: a) výzvu stavebního úřadu ze dne 21. 1. 2010, b) upřesnění výzvy ze dne 11. 2. 2010, c) písemné sdělení stavebníka ze dne 27. 8. 2010, d) stížnost stavebníka ze dne 12. 8. 2010, e) opatření proti nečinnosti stavebního úřadu ze dne 17. 12. 2010.

Vyjádření žalovaného k žalobě

28. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě podrobně zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a konstatoval, že žalobu nepovažuje za důvodnou a plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Replika žalobce

29. V replice ze dne 13. 5. 2021 žalobce uvedl, že žalovaný ve vyjádření k podané žalobě nijak nereaguje na žalobní námitky a pouze rekapituluje obsah správního spisu. Dále konstatoval, že se se správními orgány rozchází v zásadní otázce, z jakého podnětu a k jakému okamžiku bylo zahájeno řízení v této věci. Uvedené je podstatné pro objektivní posouzení otázky, zda a kdy na straně žalobce poprvé vznikla nejistota, coby budoucího účastníka řízení, ohledně jeho právního postavení. Žalobce zdůraznil, že mu nezáleží na tom, zda bude v tomto řízení rozhodnuto o odstranění staveb, nebo o jejich dodatečném povolení. Žalobce považoval za podstatné, aby konečným rozhodnutím ve věci bylo zamezeno zásahům do práv a právem chráněných zájmů žalobce, a to i do budoucna. Současně podotkl, že to není on, kdo disponuje předmětem tohoto řízení, a nesouhlasil s tvrzením žalovaného a stavebníka, že je jeho cílem pouze odstranění předmětných staveb.
30. K určení okamžiku zahájení řízení z moci úřední o odstranění souboru staveb žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 24/2016.
31. Dále žalobce poukázal na nesprávný postup žalovaného a vlivu tohoto postupu na jeho práva, který se podle žalobce poprvé projevil v dlouhodobém neplnění úřední povinnosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tj. již od roku 1989, spočívající v nezahájení řízení o odstranění stavby, následně v neplnění úřední povinnosti pokračování v řízení zahájeném dne 25. 6. 1999 o odstranění souboru staveb. Za nesprávný považoval žalobce i postup žalovaného, který v rozporu se zákonem zahájil řízení o dodatečné povolení stavby, tj. „Kolny“ na žádost stavebníka a současně v posledním desetiletí postupoval v řízení liknavě a svévolně.

32. Následně žalobce namítal, že stavební úřad, resp. prvotně Národní výbor města Ústí nad Labem, odbor územního plánování, (dále jen „NVÚL“) již ke dni 19. 6. 1989 spolehlivě zjistil skutkový stav věci, jímž byla existence souboru staveb postaveného bez stavebního povolení a na cizích pozemcích p. č. XF a p. č. XD v k. ú. X. Právě na základě takovýchto zjištění vznikla žalovanému úřední povinnost postupovat ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona.
33. Žalobce v této souvislosti zdůraznil, že žalovaný tak nesprávně váže počátek běhu úřední povinnosti zahájit řízení o odstranění stavby k datu 15. 3. 2000 a současně uvedl, že správní spis obsahoval k předcházejícímu období od roku 1989 do roku 2000 rozhodné listiny, které byly dle žalovaného ztraceny.
34. Dále žalobce na podporu své argumentace, že ke dni 19. 6. 1989 byl zjištěn ve věci rozhodný stav. Poukázal na skutečnost, že již v této době stavební úřad jednal i s potencionálními účastníky řízení odstranění stavby, a že žalobce je již od této doby účastníkem řízení o odstranění staveb. K tomu žalobce poukazoval na zápis z jednání svolaného stavebním úřadem, tj. tehdy NVÚL, ze dne 29. 3. 1990 k projednání stížnosti vlastníka pozemků nacházejících se pod tzv. „černými stavbami“. Právě z uvedeného zápisu je zcela zjevné, že řízení o odstranění staveb mělo být zahájeno již ke dni 19. 6. 1989, nicméně NVÚL v zápisu avizované zahájení řízení o odstranění stavby nezahájil a nedošlo k tomu ani po vzniku okresních úřadů v roce 1991. V období následujících deseti let poté probíhala místní šetření za účelem posouzení stavu předmětných nemovitostí a až dne 25. 6. 1999 bylo zasláno všem účastníkům řízení a stavebnici oznámení o zahájení řízení dle § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona o odstranění souboru staveb postavených k provozování chovu dobytka na pozemcích p. č. XF a p. č. XD v k. ú. X.
35. Žalobce současně vytýkal správním orgánům, že včas, a to na základě zjištění učiněných v červnu 1989, nezahájily řízení o odstranění souboru staveb a nerozhodly nejpozději do konce roku 1990. Žalobce byl přesvědčen, že zákonem očekávaný postup k včasnému a důslednému naplnění úřední povinnosti správních orgánů byl naplněn již v červnu 1989. Pokud by správní orgány již na počátku roku 1989 důsledně dbaly svých povinností, jistě by byly schopny nejpozději do konce roku 1990 ve věci rozhodnout, jelikož řízení ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona by v žádném případě nebylo nikterak složité.
36. Dále žalobce zdůraznil, že nyní žalobou napadené rozhodnutí stejně tak, jako prvostupňové rozhodnutí, jsou nezákonná s ohledem na to, že správní orgány nepokračovaly v řízení zahájeném dne 25. 6. 1999, ale od roku 2000 vedou duplicitní řízení zahájené na žádost stavebníka, což je v rozporu s § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona. Žalovaný v roce 1999 nepřistoupil k provádění zákonem stanovených úkonů, a proto se žalobce musel na přelomu roku 1999 a 2000 znovu obrátit na orgány ochrany ve věci životního prostředí a na stavební úřad, který ovšem projevils snahu přenést řešení věci na orgány životního prostředí. Žalobce zdůraznil, že tento kompetenční spor mezi správními orgány vyústil ve vydání stanoviska Okresního úřadu Ústí nad Labem, odboru životního prostředí, v němž je uvedeno, že je stavební úřad povinen pokračovat v jím v červnu roku 1999 zahájeném řízení o odstranění staveb.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

37. Žalobce byl zároveň přesvědčen, že žalovaný nepokračuje v řízení o odstranění staveb zahájeném již v roce 1999 přesto, že Krajský soud v Ústí nad Labem mu toto pochybení již jednou vytknul a posoudil jako vadu způsobující nepřezkoumatelnost rozhodnutí a zavázal žalovaného, že musí bezpodmínečně vést řízení o odstranění souboru staveb a rozhodnout o všech stavbách, tj. o úplném celém předmětu řízení, tak jak byly jako existující stavby souboru staveb prvotně označeny při ohledání na místě stavebním úřadem v roce 1999.
38. Dále žalobce namítal, že žalovaný zcela ignoruje zákonem stanovený mechanismus řízení o odstranění staveb, v němž je primární povinností správního orgánu nařídít odstranění stavby a v případě podání žádosti o dodatečné povolení stavby v tomto řízení pouze objektivně posoudit, zda žadatel, tj. stavebník splnil všechny na něj zákonem kladené požadavky k unesení důkazního břemene, že stavba je v souladu s veřejným zájmem. Tento mechanismus se správní orgány v nyní projednávané věci snaží obejít, resp. důkazní břemeno ze stavebníka sejmout. Dále žalobce upozornil na skutečnost, že mu jako účastníkovi řízení přísluší právo podávat námitky, a to k podkladům řízení, které ovšem v dané věci nepovažuje za úplné. K tomu žalobce poukázal na projektovou dokumentaci předloženou stavebníkem, kterou nepovažoval za úplnou, neboť nebyla předložena v rozsahu jako ke stavebnímu povolení a nadto byla předložena pouze k jedné stavbě z celého souboru staveb, a to ke skladu. Žalobce nesouhlasil s tím, že neúplnou projektovou dokumentaci předloženou stavebníkem lze seznat za pro projednávanou věc dostatečnou s pouhým poukazem na skutečnost, že je opatřena razítkem projektanta. K seznání projektové dokumentace za úplnou a řádnou dle žalobce nepostačuje pouhé správní uvážení správních orgánů. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 8 As 108/2013-43, z něhož citoval body 31 až 34.
39. Žalobce měl za to, že správní orgány nikdy po stavebníkovi nepožadovaly, aby prokázal, že předmětné stavby jsou v souladu s veřejným zájmem, tj. s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy.
40. Žalobce současně nesouhlasil i s nepřiměřeností doby trvání řízení a s odkazem na znění § 88 odst. 1 písm. b) a § 49 správního řádu uvedl, že správní orgány byly o věci povinny rozhodnout nejpozději v roce 1990, když se v daném případě ve své podstatě nejedná o složitou věc.
41. Dále žalobce namítal, že žalovaná neplní svou povinnost zajistit ukončení užívání souboru nepovolených staveb jako jedné ze stěžejních příčin nepřiměřeného obtěžování žalobce. K zodpovězení otázky, zda stavebník může či nemůže užívat nepovolený soubor staveb žalobce odkázal na znění § 88 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 76 a § 105, příp. § 106 odst. 3 písm. c) starého stavebního zákona. Dále poukázal na znění § 98 a § 132 odst. 1 a § 133 starého stavebního zákona a § 178 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „nový stavební zákon“) a uvedl, že zákon dává správním orgánům množství právních nástrojů k tomu, aby až do doby vydání pravomocného rozhodnutí ve věci zcela znemožnily užívání všech nepovolených staveb a pokud se jich zdráhají využít, postupují v rozporu se stavebním zákonem. Žalobce současně upozornil na to, že otázku o bezodkladném splnění úřední povinnosti zabránit stavebníkovi v užívání všech jejích nepovolených staveb považoval od samého počátku řízení za stěžejní. K tomu odkázal na rozhodnutí Okresního úřadu Ústí nad Labem ze dne 28. 4. 2000, kterým bylo stavebnici uloženo neprodleně ukončit užívání staveb postavených na pozemcích p. č. XF a p. č. XD v k. ú. X.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

42. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný nemůže pouze odkazovat na to, že určitá stavba je či není předmětem atrahovaného řízení. Postup správních orgánů, kdy se neustále staví do aktivní role na místo stavebníka, žalobce označil za svévolný a poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2006, sp. zn. III. ÚS 151/06.
43. Svévolnost v postupu žalovaného žalobce spatřoval také v tom, že namísto řádného vedení řízení o odstranění staveb, a posuzování skutečností podstatných pro řádné rozhodnutí v této věci, žalovaný předmět řízení změnil na posuzování tzv. „defacto merita sporu“.
44. Dále žalobce uvedl, že z obsahu správního spisu, a to zejména z protokolů o místních šetřeních je patrné, že k zasahování do výkonu vlastnického práva a práva na nerušené životní podmínky vedl vznik souboru staveb na sousedních pozemcích stavebníka. Správním spisem je doloženo, že celý soubor staveb vznikl již v roce 1988 a od stejného momentu se začal žalobce prostřednictvím stavebního úřadu a dalších správních orgánů domáhat přijetí opatření k ochraně svého vlastnictví a k obnově zdravých životních podmínek v daném místě. Nicméně již tehdy žalobcem kontaktované správní orgány nepostupovaly v souladu se zásadami správního řízení a s principy na nichž je založen právní stát. Právě celá série pochybení správních orgánů vedla k vadně vedeným správním řízením a k tomu, že z uvedeného těžil stavebník.
45. Následně žalobce opětovně konstatoval, že pro nyní řešenou věc je zcela stěžejní, že stavebník dal správním orgánům mnohokrát najevo (naposledy v přípisu ze dne 27. 8. 2010), že o dodatečné povolení souboru nepovolených staveb nepožádá, a ani za tímto účelem nevyužije mu k tomu správním orgánem poskytnuté možnosti.
46. Dále žalobce zdůraznil, že stavební úřad, tj. Krajský úřad Ústeckého kraje, v opatření proti nečinnosti, jímž si řízení o odstranění staveb atrahoval, sám sebe zavázal, že už jen bez dalšího vydá rozhodnutí o odstranění staveb. Následně žalobce popsal důvody, pro které stavební úřad ve věci rozhodl po dalších čtyřech letech poté, co se žalobce prostřednictvím četných návrhů na vydání opatření proti nečinnosti a žalobou proti nečinnosti domohl jeho vydání. Stavební úřad však rozhodl v rozporu s tím, jak avizoval v opatření proti nečinnosti, kterým si správní řízení atrahoval, a stavbu dodatečně povolil, resp. povolil jednu ze souboru staveb a o dalších pomlčel. Krajský soud v Ústí nad Labem uvedené rozhodnutí stavebního úřadu zrušil s tím, že stavební úřad musí rozhodnout o celém předmětu řízení, a to tak, jak je stavební úřad spolehlivě vymezil už při zahájení řízení v roce 1999 a 2000, resp. 1989 a jak sám stavební úřad v roce 2005 spolehlivě ověřil. V tomto dalším řízení stavební úřad a žalovaný byli opět nečinní a nevydali žalobou napadené rozhodnutí v zákonem stanovených lhůtách.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1)

47. Osoba zúčastněná na řízení v podání ze dne 24. 1. 2023 uvedla, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že správní orgány nerespektovaly závazný právní názor Krajského soudu v Ústí nad Labem vyslovený v rozsudku ze dne 17. 10. 2018, č. j. 15 A 38/2015-89. Konstatovala, že žalobce v podané žalobě popisuje postupy správních orgánů z doby minulé, a to zejména od roku 1999 do roku 2010. Přisvědčila žalobci, že tyto postupy lze označit za chaotické a nepřehledné. To ovšem nic nemění na skutečnosti, že při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Stavební úřad provedl dne 4. 9. 2019 ohledání staveb, o čemž byl pořízen protokol a pořízena fotodokumentace. Z těchto podkladů si lze učinit obraz o tom, jaký byl skutkový stav v době vydání rozhodnutí stavebního úřadu. Osoba zúčastněná na řízení 1) měla za to, že stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí srozumitelně a podrobně vysvětlil z jakého Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důvodu povolil stavbu skladu, včetně betonové jímky. Osoba zúčastněná na řízení 1) navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

48. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
49. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
50. Předně se soud zabýval žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný řádně nevypořádal s jeho námitkami, že stavební úřad nerozhodl o celém souboru staveb tak, jak byl vymezen v oznámení o zahájení stavebního řízení ze dne 26. 5. 1999, že se žalovaný nevyjádřil k jeho tvrzení, že stavební úřad dodatečně povolil výrokem I. prvostupňového rozhodnutí stavbu skladu, ačkoliv stavebník neunesl své důkazní břemeno, které ho podle § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona tížilo, a že žalovaný nereagoval na jeho argumentaci, že výrokem II. prvostupňového rozhodnutí rozhodl stavební úřad o nenařízení odstranění části souboru staveb, i když § 88 odst. 1 starého stavebního zákona toto neumožňuje. Současně se žalovaný podle žalobce nevypořádal ani s námitkami žalobce, že stavební úřad nahradil nutnost prokázat splnění zákonem požadovaných podmínek pro dodatečné povolení stavby ze strany stavebníka svým správním uvážením.
51. Soud prostudoval žalobou napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaný v něm nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení (strana 2-7 napadeného rozhodnutí), poté stručně shrnul obsah žalobcem podaného odvolání a konstatoval, že mu na jeho základě nevznikly důvodné pochybnosti o zákonnosti prvostupňového rozhodnutí. K námitkám žalobce, že stavební úřad opětovně nesprávně vymezil předmět řízení, resp. že jej nevymezil v souladu s tím, jak byl uveden v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 25. 6. 1999, se žalovaný vyjádřil na stranách 11 až 13 napadeného rozhodnutí. Žalovaný předně zdůraznil, že stavební úřad se problematikou vymezení předmětu řízení v prvostupňovém rozhodnutí podrobně zabýval v bodě I. - „K vymezení předmětu řízení“ a v bodě III. - „Odůvodnění zúžení předmětu řízení“. Žalovaný zdůraznil, že od roku 2000, konkrétně od 16. 10. 2000, kdy bylo opatřením OKÚ RRR, stavebníkovi oznámeno zahájení řízení o odstranění stavby s názvem „chlév/kolna na nářadí na pozemku p. č. XF v k. ú. X“, bylo předmětné řízení o odstranění stavby vedeno všemi příslušnými orgány výhradně k této stavbě. K rozšíření takto vymezeného předmětu řízení došlo až v průběhu odvolacího řízení vedeného tehdy Krajským úřadem Ústeckého Kraje (dále též jen „KÚÚK“). Žalovaný podotkl, že právě od

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

této doby je rozhodováno nejen o stavbě kolny, resp. skladu, ale taktéž o další stavbě, jímce pro akumulaci dešťové vody, zpevněné ploše, propustku z nerez oceli a odvodňovacím příkopu. Souhrnně je tento soubor staveb označen jako „*Sklad k uskladnění hospodářských strojů a jejich příslušenství pro obhospodařování zemědělských pozemků, včetně betonové jímky*“. Dále žalovaný uvedl, že se stavební úřad v bodě I. – „K vymezení předmětu řízení“, podrobně vyjádřil k vymezení předmětu řízení, vycházel přitom z dochovaných listin v pokračujícím řízení, a z toho, jak byl předmět řízení správními orgány podílejícími se na rozhodování o osudu stavby vymezen. Na tuto část odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaný odkázal a stručně konstatoval, že zděná stavba seníku na pozemku p. č. XG v k. ú. X, včetně její následné rekonstrukce byla povolena a není předmětem tohoto řízení. Stejně tak není podle žalovaného předmětem tohoto řízení seník na pozemku p. č. XD v k. ú. X, když příslušným k jeho legalizaci je podle žalovaného MmÚL. Dřevěná dvoupodlažní stavba na pozemcích p. č. XG a p. č. XF v k. ú. X rovněž není předmětem tohoto řízení stejně tak, jako betonový propustek a jímka č. 2.

52. Zbývající stavby souboru staveb, které byly uvedeny v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 26. 5. 1999 jsou předmětem současného řízení o odstranění stavby a o jejich dodatečném povolení či nenařízení odstranění bylo rozhodnuto stavebním úřadem. Žalovaný byl přesvědčen, že stavebním úřadem vymezený předmět řízení zcela koresponduje se skutečným, tj. v průběhu řízení příslušnými prvoinstančními orgány určeným předmětem řízení a ověřeným účelem stavby, tj. ke skladování hospodářských strojů pro obhospodařování zemědělských pozemků a jejich příslušenství. Upozornil na skutečnost, že v průběhu správního řízení se označení staveb měnilo a smyslem těchto změn v označení oproti původními označení OKÚ RRR bylo toliko upřesnění účelu staveb a precizace číselného označení stavbou dotčených pozemků. Předmět dlouhotrvajícího řízení se s výjimkou jeho rozšíření odvolacím orgánem od roku 2000 nezměnil a tuto skutečnost považoval za mezi účastníky řízení známou.
53. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že nebylo v řízení prokázáno, že by umístění stavby bylo v souladu s územním plánem. Žalovaný k tomu uvedl, že v územním plánu obce Malečov je osada Němčí pojata pouze jako zastavěné území sídla a v celé lokalitě obce Malečov jsou jako základní premisy stanoveny funkce bydlení, rekreace a zemědělská výroba a stavba je tedy určena k účelu, který je v dané ploše přípustný. Žalovaný aproboval závěry stavebního úřadu, že stavebníkem předložené podklady pro posouzení souladu projednávané stavby jsou v souladu s požadavky stavebního zákona. Žalovaný měl za to, že stavební úřad nepochybil, pokud považoval tyto podklady za dostatečné pro vydání rozhodnutí v řízení o odstranění stavby.
54. Žalovaný nepřisvědčil žalobci v tom, že stavební úřad nerespektoval závazný právní názor Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 10. 2018, č. j. 15 A 38/2015-89, neboť stavební úřad přistoupil k novému projednání věci v souladu s názorem vysloveným ve zmíněném rozsudku krajského soudu, zrekapituloval relevantní okolnosti týkající se předmětné stavby, posoudil soulad stavby s požadavky příslušných právních předpisů a vypořádal námitky účastníků řízení. Při svém rozhodování vycházel především ze skutečného stavu zjištěného při ohledání na místě stavby dne 4. 9. 2019.
55. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „*z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důkazů“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

56. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).
57. Z výše shrnutého obsahu žalobou napadeného rozhodnutí dle soudu vyplývá, že z jeho odůvodnění je patrný dosavadní průběh a výsledky správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí do patřičného skutkového a právního kontextu. Je z něho dle soudu zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Z žalobou napadeného rozhodnutí je i patrné, proč žalovaný nepovažoval za důvodnou skutkovou a právní argumentaci žalobce týkající se vymezení předmětu řízení a jeho námitek, že stavební úřad nerozhodl opětovně o celém předmětu řízení, a proč tyto odvolací důvody považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. V daném případě žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí předložil ucelený právní názor, z něhož je patrné, z jakého důvodu má za to, že v projednávané věci byl předmětem řízení pouze sklad na pozemku p. č. XF, resp. soubor staveb označený jako *„Sklad k uskladnění hospodářských strojů a jejich příslušenství pro obhospodařování zemědělských pozemků, včetně betonové jímky“*. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je současně seznatelné, že se žalovaný, i když jen stručně, zabýval i tím, zda stavebník v projednávané věci předložil veškeré podklady podstatné pro rozhodnutí ve věci a aproboval závěry stavebního úřadu, že podklady doložené k žádosti o dodatečné povolení stavby byly dostatečné pro posouzení souladu stavby s požadavky stavebního zákona. V takové situaci dle soudu nemůže způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí, že se žalovaný nezabýval detailně každou dílčí námitkou či každou dílčí úvahou žalobce uvnitř jednotlivých odvolacích bodů. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že se žalovaný zabýval jeho námitkami vztahujícími se k vymezení předmětu správního řízení a vyjádřil se ke skutečnosti, zda stavebník unesl důkazní břemeno, resp. zda správním orgánům předložil podklady potřebné pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, a proto soud neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo v tomto směru nepřezkoumatelné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

58. K námitce žalobce, že z žalobou napadeného rozhodnutí a ani z prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, z jaké konkrétní části správního spisu vyplývá, že stavebník předložil stavebnímu úřadu požadované podklady, soud uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Neuvedení konkrétních částí správního spisu v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, v nichž se nacházejí podklady předložené stavebníkem k jeho žádosti o dodatečné povolení stavby nemůže ničeho změnit na skutečnosti, že z hlediska přezkoumatelnosti správních rozhodnutí je podstatné, že tato, obsahují nejen výčet těchto podkladů, ale i jejich hodnocení, a především přezkoumatelnou úvahu správních orgánů o tom, z jakého důvodu správní orgány považují tyto podklady za dostatečné. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která s ohledem na zásadu jednotnosti řízení tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, jsou seznatelné i důvody, pro které mají za to, že na základě stavebníkem předložených podkladů tento prokázal, že stavba skladu k uskladnění hospodářských strojů a jejich příslušenství pro obhospodařování zemědělských pozemků, včetně betonové jímky je v souladu s veřejným zájmem ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona, a že projektová dokumentace splňuje veškeré na ní zákonem kladené požadavky. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelností netrpí, pokud v nich nejsou konkrétně uvedeny části správního spisu, ve kterých by se měly nacházet podklady předkládané stavebníkem k jeho žádosti.
59. Důvodnou soud ovšem shledal námitku žalobce, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami týkajícími se výroku II. prvoinstančního rozhodnutí. Žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že tento výrok je nicotný, resp. že byl vydán paakt, neboť jím bylo za použití odkazu na § 88 odst. 1 starého stavebního zákona nesprávně rozhodnuto o „nenařízení odstranění“ stavby.
60. Na toto tvrzení žalobce, žalovaný nijak konkrétně nereagoval. Žalovaný neuvedl ani alespoň stručné důvody, pro které má za to, že bylo stavebním úřadem správně rozhodnuto o nenařízení odstranění té části souboru staveb, které dle stavebního úřadu nebyly součástí předmětu tohoto řízení, resp. o který bylo toto řízení zúženo. Neosvětlil, proč byl stavební úřad oprávněn postupovat podle uvedeného ustanovení a za situace, kdy dospěl k závěru o zúžení předmětu řízení, byl povinen rozhodnout o nenařízení odstranění části souboru staveb. Žalobce svou námitkou brojil přímo proti výroku rozhodnutí, který je pro účastníky řízení závazný. Žalovaný ovšem nepředestřel žádnou argumentaci, proč nepovažuje námitku žalobce za důvodnou. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění výroku rozhodnutí správního orgánu. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení řádně formulovat své výhrady proti rozhodnutí správního orgánu (tzv. žalobní body). Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoli pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost. Na požadavku, aby se žalovaný řádně k této námitce vyjádřil je ovšem třeba trvat, a to zaprvé z toho důvodu, aby žalobce porozuměl, proč v odvolacím řízení neuspěl, a zadruhé, jak již uvedl soud výše, je dodržení této povinnosti nezbytné z důvodu přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
61. S ohledem na uvedené soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalovaný nedostal své povinnosti řádně se vypořádat se všemi odvolacími námitkami žalobce.

62. V této souvislosti soud dále uvádí, že ačkoliv již jen vada řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí zcela postačuje k tomu, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, uvedená dílčí nepřezkoumatelnost nebrání soudu, aby se zabýval dalšími námitkami žalobce, a to především jeho výhradami k vymezení předmětu správního řízení a otázkou, zda žalobkyně unesla své důkazní břemeno a prokázala, že předmětná stavba skladu je v souladu s veřejným zájmem, a to zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona.
63. Soud se proto dále zabýval stěžejní a mezi účastníky řízení spornou otázkou, zda byl stavební úřad povinen rozhodnout o předmětu řízení tak, jak byl vymezen v oznámení OKÚ RRR ze 25. 6. 1999, jak se domnívá žalobce.
64. Z obsahu správního spisu pro posouzení věci vyplývají tyto podstatné skutečnosti.
65. Součástí správního spisu je oznámení OKÚ RRR ze dne 25. 6. 1999 „o zahájení řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) zák. č. 50/1976 Sb., o odstraňování souboru staveb postavených k provozování chovu dobytka na pozemcích parc. č. XF a p. č. XD v k. ú. X ve vlastnictví Pozemkového fondu ČR – pozvánka k místnímu šetření a ústnímu projednání stížnosti p. J. Č., bytem X na vytékání fekálií z pozemků v užívání sousedky pí. A. M., bytem X.“
66. V oznámení je uvedeno, že dne 21. 6. 1999 byla okresnímu úřadu doručena stížnost žalobce ve věci vytékání fekálií z nemovitostí užívaných A. M., k níž žalobce připojil i výsledky laboratorních zkoušek vod odebraných ve sklepě domu č. p. XH a z rybníčku na pozemku žalobce. OKÚ RRR k projednání stížnosti žalobce nařídil místní šetření a ústní projednání ve věci ohledání souboru staveb na pozemcích A. M. na den 12. 7. 1999. V oznámení ze dne 25. 6. 1999 je dále uvedeno, že vlastník pozemků p. č. XF a p. č. XD, tj. Pozemkový fond ČR, provedl k výzvě OKÚ RRR místní šetření na těchto pozemcích a v podání ze dne 23. 6. 1999 označil veškeré stavby, které na uvedených pozemcích A. M. provedla bez jeho souhlasu. Pozemkový fond ČR podle okresního úřadu označil předmětné stavby následovně: a) dřevěná dvoupodlažní stavba pro ustájení na pozemku p. č. XG a p. č. XF a zděná dvoupodlažní stavba pro ustájení na pozemku p. č. XF; b) dřevěná dvoupodlažní stavba tzv. seníku na p. č. XD; c) terénní úpravy (zpevněné plochy kolem staveb pro ustájení na pozemcích p. č. XF a p. č. XD v k. ú. X; d) stavba odvodňovacího a vysušovacího příkopu napříč pozemku p. č. XD v k. ú. X zaústěného pod plot sousedního pozemku žalobce a zahrnující propustek přes veřejnou cestu u transformátoru a propustek pod zpevněnou plochou u vjezdu do zděné stavby pro ustájení; e) stavba hnojůvkových jímek u dřevěné i zděné stavby pro ustájení, hnojného plota, vč. stavebních opatření proti úniku hnojůvky do okolí.
67. Dále OKÚ RRR v oznámení ze dne 25. 6. 1999 vyzval A. M., aby při místním šetření předložila veškerá stavební povolení ke shora uvedeným stavbám.
68. Stejného dne 25. 6. 1999 okresní úřad vyhotovil pozvánku, na jejímž základě pozval žalobce k místnímu šetření a ústnímu projednání jeho stížnosti na den 12. 7. 1999. Z místního šetření, projednání stížnosti žalobce a ústního projednání ze dne 12. 7. 1999 byl pořízen protokol, ve kterém je uvedeno, že účelem předmětného místního šetření je projednání stížnosti žalobce na prosakování splaškových vod ze sousední nemovitosti ve vlastnictví A. M. Na základě místního šetření bylo zjištěno, že za rodinným domem je umístěna zděná stáj, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ve které je proveden odvodňovací žlab, svedený do fekální jímky, z níž je proveden přepad svedený do další fekální jímky umístěné cca 30 m od domu žalobce. Dále okresní úřad při místním šetření zjistil, že na pozemku za domem č. p. XH je umístěn zděný a dřevěný chlív. Na mapě z katastru nemovitostí tyto stavby vyznačeny nejsou. V protokolu je dále uvedeno, že „*NV v Malečově některé ze staveb povoloval. Doklady předloží zást. OÚ na OKÚ*“. Dále je v protokolu zaznamenáno vyjádření Anny Menghinové a žalobce k výskytu fekálií na pozemcích žalobce. V protokolu není zaznamenáno, že by při místním šetření byl zjišťován stav staveb vymezený v oznámení ze dne 25. 6. 1999 a bližší skutečnosti vztahující se k legálnosti těchto staveb.

69. Dále je součástí správního spisu protokol ze dne 2. 3. 2000 pořízený o místním šetření a ústním projednání stížnosti žalobce týkající se vytékání močůvky a hnojuvky z pozemků A. M. do objektu žalobce. V protokolu je uvedeno, že OKÚ RRR si k tomuto dni opatřil od Obecního úřadu v Malečově doklady týkající se stavební činnosti na pozemcích A. M. a dalších pozemcích, které má v pronájmu od Pozemkového fondu ČR a při místním šetření zjistil, že na pozemku p. č. XF se nachází stavba chléva a na pozemku p. č. 38 stavba seníku, a že obě tyto stavby byly postaveny A. M. bez toho, aniž by k jejich stavbě dal vlastník pozemků (Pozemkový fond ČR) souhlas.
70. S ohledem na zjištění učiněná při místním šetření dne 2. 3. 2000 OKÚ RRR vyrozuměl žalobkyni oznámením ze dne 15. 3. 2000 o zahájení řízení o odstranění staveb, ve kterém uvedl, že „*Při místním šetření bylo zjištěno, že jste objekt chléva, umístěný na p. p. č. XF postavila bez souhlasu Pozemkové fondu ČR, který je vlastníkem tohoto pozemku. Dále bylo zjištěno, že na p. p. č. XD, rovněž ve vlastnictví Pozemkového fondu ČR, je postavena bez povolení drobná stavba /seník/.*“ OKÚ RRR v oznámení ze dne 15. 3. 2000 A. M. poučil o možnosti požádat o dodatečné povolení těchto staveb a sdělil, že je zapotřebí předložit k žádosti souhlas Pozemkového fondu ČR, projektovou dokumentaci objektu chléva, projektovou dokumentaci na odpadní jímku a hnojné plato v souladu s § 4 odst. 1 a 3 vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 274/1998 Sb., zpracovanou oprávněnou osobou a odsouhlasení těchto projektových dokumentací dotčenými orgány státní správy, tj. Českou inspekci životního prostředí a referátu životního prostředí Okresního úřadu Ústí nad Labem. OKÚ RRR stanovil žalobkyni lhůtu k podání žádosti o dodatečné povolení staveb včetně v oznámení specifikovaných podkladů do 30. 4. 2000.
71. Dne 28. 3. 2000 stavebník, tj. A. M., podal žádost o prodloužení shora uvedené lhůty, s odůvodněním, že čeká na odpověď Pozemkového fondu ČR na její žádost o souhlas se stavbou předmětných staveb. Dále uvedla, že stavbu nehodlá zachovat jako chlív na chov dobytka, ale jako kolnu na uskladnění strojů a náradí. Stavebník podal žádost o dodatečné povolení stavby „kolny“ na pozemku p. č. XF až dne 20. 9. 2000. Přípisem ze dne 16. 10. 2000 OKÚ RRR oznámil zahájení řízení o odstranění stavby kolny na p. č. XF v k. ú. X a rozhodnutím ze dne 29. 11. 2000 OKÚ RRR podle § 88 odst. 1 písm. b) starého správního řádu stavbu dodatečně povolil.
72. Toto rozhodnutí OKÚ RRR bylo zrušeno rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 20. 6. 2002. V odůvodnění Ministerstvo pro místní rozvoj mimo jiné vytklo OKÚ RRR, že zahájil správní řízení nesprávně dvakrát, a že v projednávané věci bylo řízení řádně zahájeno již dne 15. 3. 2000 oznámením o zahájení řízení o odstranění stavby – objektu chléva umístěného na pozemku p. č. XF a drobné stavby seníku na p. č. XD. Po zrušení rozhodnutí OKÚ RRR ze dne 29. 11. 2000 a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení ve věci, rozhodoval jako správní orgán prvního stupně již MmÚL, stavební odbor, neboť dnem 31. 12. 2002 došlo k zániku okresních úřadů (viz § 44 zákona č. 147/2000 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Sb., o okresních úřadech) a MmÚL se stal správním orgánem, resp. stavebním úřadem, příslušným k dalšímu projednání věci. MmÚL rozhodnutím ze dne 5. 11. 2003 opět dodatečně povolil stavbu kolny na pozemku p. č. XF v k. ú. X. Toto rozhodnutí bylo zrušeno odvolacím orgánem (tj. tehdy KÚÚK) rozhodnutím ze dne 23. 3. 2004, ve kterém KÚÚK mimo jiné opět vytkl MmÚL, že nesprávně opětovně účastníkům řízení oznamoval zahájení správního řízení v podáních ze dne 25. 8. 2003 a ze dne 17. 10. 2003, když v projednávané věci provedl oznámení o zahájení řízení již OKÚ RRR oznámením ze dne 15. 3. 2000. Dále KÚÚK uvedl, že MmÚL nesprávně označuje stavbu na p. č. XF v k. ú. X jako kolnu, když by ve smyslu § 54 vyhlášky OTP [zřejmě myšleno vyhlášky č. 137/1997 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „vyhláška OTP“) – pozn. soudu] by měla být stavba nazývána jako „Sklad“, neboť tento název je odvozen od účelu užívání této stavby (skladování věci).

73. V dalším řízení MmÚL rozhodl dne 31. 5. 2004 tak, že nařídil odstranění stavby, nyní již označené jako „Sklad“. Toto rozhodnutí bylo opět zrušeno KÚÚK, a to rozhodnutím ze dne 11. 10. 2004. V reakci na závěry vyplývající z posledního zrušujícího rozhodnutí KÚÚK dalším rozhodnutím ze dne 8. 3. 2005 MmÚL dodatečně povolil stavbu skladu na p. č. XF v k. ú. X. KÚÚK k odvolání žalobce přezkoumal toto rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, a jak vyplývá z jeho rozhodnutí ze dne 8. 11. 2005, kterým změnil rozhodnutí MmÚL ze dne 8. 3. 2005, shledal, že MmÚL neprovedl potřebné dokazování a nezjistil řádně skutečný stav věci. S ohledem na to KÚÚK provedl v rámci odvolacího řízení místní šetření, na jehož základě upřesnil předmět řízení tak, že nově bylo odvolacím orgánem rozhodováno o souboru staveb, a to stavbě skladu na p. č. XC, zpevněné ploše na p. č. XF a na p. č. XD, jímce na p. č. XC a propustku včetně odvodňovacího příkopu na p. č. XD, neboť odvolací orgán na základě místního šetření dospěl k závěru, že se tyto stavby nachází přímo u stavby skladu na p. č. XF a byly realizovány ve stejném časovém období a přímo se stavbou skladu souvisí. KÚÚK rozhodnutím ze dne 8. 11. 2005 změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že nařídil ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) starého správního řádu odstranění shora specifikovaného souboru staveb. Rozhodnutí KÚÚK ze dne 8. 11. 2005 bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 6. 2006, č. j. 15 Ca 7/2006-38, a KÚÚK vráceno k dalšímu řízení. KÚÚK v dalším řízení vydal dne 18. 5. 2007 rozhodnutí, jímž zrušil rozhodnutí MmÚL ze dne 8. 3. 2005 s tím, že v řízení zahájeném oznámením o zahájení řízení ze dne 15. 3. 2000 je MmÚL povinen doplnit dokazování a zjistit skutečný stav věci, a to zejména rozsah stavby, a přitom zohlednit i upřesnění předmětu řízení, tak jak je provedl KÚÚK ve svém rozhodnutí ze dne 8. 11. 2005, resp. znovu nyní v rozhodnutí ze dne 18. 5. 2007.
74. Z obsahu správního spisu je patrné, že MmÚL po provedení dalšího místního šetření rozhodnutím ze dne 8. 9. 2008 dodatečně povolil soubor staveb označený jako „*Sklad k uskladnění hospodářských strojů a jejich příslušenství pro obhospodařování zemědělských pozemků stavebníka na st. p. č. XI v k. ú. X, zpevněná plocha v blízkosti stavby skladu na p. p. č. XC a p. č. XD v k. ú. X, jímka (včetně propojovacího kanalizačního potrubí) na p. p. č. XC v k. ú. X a propustek z nerez oceli včetně odvodňovacího příkopu na p. p. č. XD v k. ú. u X*“. Toto rozhodnutí bylo KÚÚK opět pro vady řízení, které jeho vydání předcházely a pro nezákonnost zrušeno, a to rozhodnutím ze dne 18. 3. 2009.
75. Vzhledem k tomu, že byl MmÚL v dalším řízení nečinný, KÚÚK opatřením proti nečinnosti ze dne 7. 12. 2010 oznámil účastníkům řízení o odstranění souboru staveb (soubor staveb v opatření označil shodně jako MmÚL v rozhodnutí ze dne 8. 9. 2008 - viz předcházející bod tohoto rozsudku), že si vyřízení věci na sebe sám vztáhnul, a že ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

sám rozhodne. V odůvodnění opatření proti nečinnosti KÚÚK poté zdůraznil, že předmětné správní řízení o odstranění stavby trvá již od března roku 2000, a že nelze nápravy řízení dosáhnout jinak než ve smyslu § 50 starého správního řádu a vyřízení věci stáhnout na sebe.

76. Následně KÚÚK, odbor územního plánování a stavebního řádu (tentokrát jako správní orgán prvního stupně) dne 19. 3. 2014 rozhodl tak, že povolil stavbu s názvem „*Sklad k uskladnění hospodářských strojů a jejich příslušenství pro obhospodařování zemědělských pozemků, včetně betonové jímky, obsahující zděný objekt se sedlovou střechou o půdorysném rozměru 15,05 x 4,60 m a výšce 5,00 m, a jímku z monolitického betonu DN 81 cm a hloubky 1 m u severní strany skladu, sloužící k zachycování dešťové vody ze střechy skladu na pozemku p. č. XB v k. ú. X*“. Žalovaný toto rozhodnutí bez dalšího potvrdil s tím, že KÚÚK postupoval na základě nově zjištěného skutkového stavu a svůj postup náležitě zdůvodnil.
77. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, o níž bylo rozhodnuto Krajským soudem v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 17. 10. 2018, č. j. 15 A 38/2015-89, tak, že žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí KÚÚK ze dne 19. 3. 2014 bylo zrušeno. Krajský soud se ve zmíněném rozsudku vázán rozsahem včas uplatněných žalobních bodů zabýval tím, zda KÚÚK rozhodl o celém předmětu řízení tak, jak ho v průběhu správního řízení vymezily správní orgány. Žalobce totiž namítal, že správní orgány rozhodly pouze o jediné nepovolené stavbě, a to skladu k uskladnění hospodářských strojů a jejich příslušenství pro obhospodařování zemědělských pozemků, včetně betonové jímky. Dle žalobce nebylo rozhodnuto o nepovolených stavbách vedených pod názvem „*zpevněná plocha v blízkosti stavby skladu na p. p. č. XE a XD v k.ú. X a propustek z nerez oceli včetně odvodňovacího příkopu na p. p. č. XD v k.ú. X*“. Krajský soud následně porovnáním toho, jak vymezil KÚÚK předmět řízení v rozhodnutí ze dne 19. 3. 2007, v opatření proti nečinnosti ze dne 7. 12. 2010 a tím, jak vymezil předmět řízení v rozhodnutí ze dne 19. 3. 2014, dospěl k závěru, že KÚÚK v posledně uvedeném rozhodnutí předmět řízení skutečně zúžil, avšak v odůvodnění rozhodnutí toto zúžení, resp. změnu předmětu řízení dostatečně neodůvodnil. Proto krajský soud považoval rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Dále krajský soud vytýkal správním orgánům obou stupňů, že pokud došlo v daném případě ke zúžení předmětu řízení, tato skutečnost nenalezla odraz ve výroku samotného rozhodnutí. Krajský soud ve skutečnosti, že závěry správních orgánů ohledně zpevněné plochy v blízkosti stavby skladu na pozemku p. č. XC a XD v k. ú. X a propustku z nerez oceli včetně odvodňovacího příkopu na p. p. č. XD v k. ú. X nenašly odraz ve výroku správních rozhodnutí, spatřil porušení ustanovení § 47 odst. 2 správního řádu, kde je stanoveno, že výrok obsahuje rozhodnutí ve věci, a že se jedná o vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
78. Předně soud uvádí, že podle přechodného ustanovení § 190 odst. 3 nového stavebního zákona platí, že „*[ř]ízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů*“. Toto přechodné ustanovení tedy jako rozhodující kritérium pro použití dosavadní či nové právní úpravy stanoví okamžik zahájení správního řízení. V posuzované věci bylo stavební řízení zahájeno před 1. 1. 2007, kdy nabyl účinnosti nový stavební zákon. Lze proto shrnout, že se na předmětné stavební řízení stále aplikují ustanovení starého stavebního zákona.
79. Podle § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník **v řízení o odstranění stavby** podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

80. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu výše citované ustanovení starého stavebního zákona nerozlišuje dvě různá řízení, tj. řízení o dodatečném povolení stavby a řízení o odstranění stavby. V případě, že je postavena stavba bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním, zahájí stavební úřad z úřední povinnosti řízení, jehož výsledkem je buď nařízení odstranění stavby nebo její dodatečné povolení, pokud stavebník prokáže, že je toto dodatečné povolení v souladu s veřejným zájmem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 70/2011-75 nebo Doležal, J., Mareček, J., Vobořil, O. Stavební zákon v teorii a praxi. 11. aktualizované vydání. Praha: Linde, 2005, s. 171). Z procesního hlediska je řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona jediným správním řízením; nejedná se o dvě odlišné věci. Z dikce shora citovaného ustanovení je naprosto zřejmé, že je to pouze a jen stavební úřad, který může zahájit řízení o odstranění stavby. Právní úprava tak jednoznačně určuje, že řízení o odstranění stavby zahájí stavební úřad z moci úřední a v jeho rámci může stavebník požádat o dodatečné povolení stavby (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2007, č. j. 4 Ans 6/2006-162, nebo ze dne 14. 9. 2011, č. j. 9 Ans 8/2011-62).
81. Tato zákonem předvídaná situace nastala i v nyní projednávané věci. Z obsahu správního spisu tak, jak ho soud rekapituloval výše, je zcela jednoznačně patrné, že stavebník podal žádost o dodatečné povolení stavby dne 20. 9. 2000 v reakci na oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 15. 3. 2000, tj. právě v rámci správního řízení zahájeného z moci úřední oznámením ze dne 15. 3. 2000. Z obsahu správního spisu je zjevné, že o skutečnosti, kdy bylo zahájeno správní řízení, které vyústilo ve vydání nyní žalobou napadeného rozhodnutí nevznikly v průběhu tohoto řízení pochybnosti. V průběhu správního řízení i žalobce konstatoval, že předmět řízení musí být v daném případě vymezen k momentu vydání rozhodnutí a s označením hlavní stavby tak, jak byla místním šetřením oznámena a následně označena v prvotním oznámení OKÚ RRR o zahájení řízení o odstranění staveb ze dne 15. 3. 2000 (viz vyjádření žalobce ze dne 12. 8. 2013).
82. Z jednotlivých rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je rovněž zjevné, že správní orgány měly postaveny najisto, že rozhodují v řízení, které bylo zahájeno dne 15. 3. 2000. Poprvé toto zdůraznil žalovaný v rozhodnutí ze dne 20. 6. 2002, když uvedl, že OKÚ RRR oznámil zahájení řízení o odstranění stavby oznámením ze dne 15. 3. 2000. Následně shodně i stavební úřad (v pozici odvolacího správního orgánu) opakovaně uváděl ve svých rozhodnutích, že v daném případě bylo řízení o odstranění stavby zahájeno oznámením ze dne 15. 3. 2000 (k tomu srov. např. rozhodnutí KÚÚK ze dne 23. 3. 2004 nebo ze dne 18. 5. 2007). Předmět řízení, které bylo zahájeno oznámením ze dne 15. 3. 2000 byl v průběhu správního řízení upřesněn KÚÚK (v rámci odvolacího řízení), a to na základě místního šetření provedeného dne 22. 9. 2005. Právě v důsledku tohoto místního šetření bylo zjištěno, jaké stavby se nachází na daném místě a tyto stavby byly konkretizovány v protokolu o místním šetření. Na základě tohoto místního šetření byl poté KÚÚK v rozhodnutí ze dne 8. 11. 2005, resp. následně v rozhodnutí ze dne 18. 5. 2007 upřesněn a jednoznačně specifikován předmět správního řízení, které bylo zahájeno dne 15. 3. 2000. KÚÚK vymezil předmět tohoto řízení, jímž byl následně MmÚL vázán. Soud v této souvislosti podotýká, že i když označení stavby nacházející se na pozemku p. č. XF bylo v průběhu stavebního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

řízení proměnlivé (naposledy označené jako sklad), z obsahu správního spisu, a to zejména z jednotlivých rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že se stále vedlo správní řízení o téže stavbě, pro kterou bylo zahájeno řízení o odstranění stavby oznámením ze dne 15. 3. 2000. Z žádného rozhodnutí nevyplývá, že byl kdykoliv za řízení předmět tohoto řízení odvozován z oznámení o zahájení řízení z roku 1999.

83. Dále soud zdůrazňuje, že při vydání oznámení ze dne 25. 6. 1999 OKÚ RRR neměl postaveno na jisto, zda v tomto oznámení uvedené stavby byly provedeny bez příslušného stavebního povolení či nikoliv. OKÚ RRR do oznámení převzal výčet staveb, tak jak je specifikoval Pozemkový půdní fond ČR ve svém podání ze dne 21. 6. 1999. Z obsahu správního spisu je dále jednoznačně patrné, že smyslem a účelem tohoto oznámení bylo projednání stížnosti žalobce. Uvedené jednoznačně vyplývá z toho, že při místním šetření nařízeném v tomto oznámení na den 12. 7. 1999 byla primárně zjišťována fakta související se stížností žalobce na vytékání fekálií ze sousedních staveb A. M. Otázkou legálnosti staveb vyjmenovaných v oznámení ze dne 25. 6. 1999 se OKÚ RRR blíže nezabýval. Tato skutečnost vyplývá i z konstatování OKÚ RRR ve vyjádření ze dne 23. 8. 2001, ve kterém uvedl, že řízení o odstranění stavby ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona bylo zahájeno oznámením ze dne 15. 3. 2000, a že cílem OKÚ RRR od roku 1998, resp. před zahájením tohoto řízení, bylo pouze projednání stížností žalobce, jelikož se OKÚ RRR pokoušel o nápravu nastalé situace dohodou zúčastněných stran a o pokojné sousedské soužití.
84. Pokud žalobce tvrdí, že Krajský soud v Ústí nad Labem zavázal ve svém rozsudku ze dne 17. 10. 2018, č. j. 15 A 38/2015-89, správní orgány k tomu, aby rozhodly o předmětu řízení, který byl vymezen v oznámení ze dne 25. 6. 1999, soud se s tímto neztotožňuje. Z odůvodnění zmíněného rozsudku zdejšího soudu jednoznačně vyplývá, že soud vázán rozsahem žalobcem uplatněných námitek přezkoumával pouze to, zda správní orgány rozhodly o celém předmětu řízení tak, jak jej v průběhu tohoto správního řízení vymezily. Krajský soud dospěl k závěru, že za situace, kdy správní orgány v průběhu správního řízení předmět tohoto správního řízení rozšířily o zpevněnou plochu v blízkosti stavby skladu na p. p. č. XC a XD v k. ú. X a propustek z nerez oceli včetně odvodňovacího příkopu na p. p. č. XD v k. ú. X a tehdy žalobou napadeným rozhodnutím došlo ke zúžení předmětu řízení, je nezbytné, aby toto zúžení předmětu řízení bylo správními orgány řádně odůvodněno a mělo svůj odraz ve výroku rozhodnutí. Krajský soud však nevytýkal správním orgánům, že nerozhodly o celém předmětu řízení tak, jak byl vymezen oznámením ze dne 25. 6. 1999. Krajský soud oznámení ze dne 25. 6. 1999 neposuzoval a vůbec se ve vztahu k němu nevyjadřoval.
85. S ohledem na shora uvedené soud tedy neshledal důvodnou námitku žalobce, že správní orgány pochybily, pokud nerozhodovaly o předmětu řízení tak, jak byl vymezen v oznámení ze dne 25. 6. 1999, čímž současně nerespektovaly závazný právní názore zdejšího soudu vyslovený v rozsudku ze dne 17. 10. 2018.
86. Dále se zdejší soud věnoval námitkám žalobce, že stavebník nepodal žádost o dodatečné povolení stavby ve lhůtě do 30. 4. 2000 včetně všech zákonem a stavebním úřadem požadovaných podkladů, a proto měl stavební úřad (tehdy OKÚ RRR) nejpozději do 30. 5. 2000 bez dalšího rozhodnout o odstranění staveb.
87. Z obsahu správního spisu zdejší soud zjistil, že OKÚ RRR v oznámení o zahájení řízení ze dne 15. 3. 2000 stavebníka mimo jiné poučil o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby, v oznámení konkretizoval podklady, které je nezbytné k žádosti připojit a k podání

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žádosti stanovil lhůtu do 30. 4. 2000. Stavebník podáním ze dne 28. 3. 2000 požádal o prodloužení této lhůty a žádost o dodatečné povolení stavby kolony na pozemku p. č. XF podal až dne 20. 9. 2000. K žádosti připojil dokumentaci skutečného provedení stavby se stručnou průvodní zprávou, situačním nákresem, půdorysem, řezy stavby a pohledy. Dále předložil stavebnímu úřadu souhlasné stanovisko Správy chráněné krajinné oblasti České středohoří ze dne 5. 6. 2000, souhlasné vyjádření Obecního úřadu Malečov ze dne 4. 9. 2000, výpis z katastru nemovitostí a souhlas se stavbou kolny na pozemku p. č. XF S. Š., vlastníka sousedního pozemku.

88. Soud uvádí, že podání žádosti o dodatečné povolení ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona je třeba chápat jako poslední možnost pro stavebníka k legalizaci nepovoleného stavu. Lhůta stanovená stavebním úřadem pro podání této žádosti ovšem není lhůtou propadnou, mající za následek zánik práva stavebníka doložit skutečnosti pro dodatečné povolení stavby. Znění § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona výslovně nestanoví, že se nepřihlíží k žádosti o dodatečné povolení stavby, podkladům a dokladům, které stavebník k ní předloží po uplynutí lhůty určené stavebním úřadem. Pro řízení podle tohoto zákonného ustanovení neplatí koncentrační zásada, která je naopak zakotvena například v územním řízení, v němž účastníci mohou uplatnit své námitky a připomínky nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto, jak vyplývá z ustanovení § 36 odst. 1 poslední věty starého stavebního zákona. Výrazem absence koncentrační zásady v řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je i to, že k předložení žádosti a vyžádaných podkladů a dokladů není stanovena zákonná lhůta, jejíž délka by nemohla být nikterak měněna. Lhůta k provedení tohoto procesního úkonu je určena správním orgánem a může být tedy prodloužena. Z toho tedy vyplývá, že pokud stavebník nepředloží žádost o dodatečné povolení stavby nebo podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím určené lhůtě, může stavební úřad rozhodnout o odstranění stavby. Jestliže však po uplynutí stanovené lhůty takové rozhodnutí nevydá a stavebník vyžádané podklady a doklady odevzdá dodatečně, není již možné bez dalšího odstranění stavby nařídit. S ohledem na absenci koncentrační zásady v řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona totiž stavebník může nést své důkazní břemeno a prokazovat naplnění podmínek pro dodatečné povolení stavby až do vydání konečného rozhodnutí stavebního úřadu.
89. Protože lhůta stanovená stavebním úřadem k podání žádosti o dodatečné povolení stavby a s tím souvisejících podkladů není lhůtou propadnou, stavebník mohl podat v projednávané věci svou žádost i po jejím uplynutí a stavební úřad, tj. OKÚ RRR, nepochybil, když nenařídil odstranění stavby pouze z důvodu, že stavebník nepodal svou žádost ve lhůtě stanovené stavebním úřadem. Soud tedy námitku žalobce shledal nedůvodnou.
90. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že MmÚL, popř. KÚÚK po atrahování řízení, měl nařídit odstranění souboru staveb, a to pouze s ohledem na to, že stavebník nevyhověl výzvě MmÚL ze dne 20. 1. 2010 k doplnění žádosti o dodatečné povolení.
91. Ze správního spisu je zjevné, že stavebník v průběhu správního řízení postupně doplňoval podklady ke své žádosti o dodatečné povolení stavby a doplňoval i předloženou dokumentaci. Mimo podklady, které připojil již ke své žádosti ze dne 20. 9. 2000, stavebník v průběhu správního řízení stavebnímu úřadu předložil požárně bezpečnostní řešení stavby z března 2003, revizní zprávu o kontrole hasících přístrojů z dubna 2003, geometrický plán ze dne 19. 2. 2002 s vyznačením budovy skladu, souhlas MmÚL ze dne 10. 4. 2003 s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu pro stavbu kolny na pozemku p. č. 36, situaci v měřítku 1:500, dodatek k projektové dokumentaci, ve kterém jsou nově popsány části skladu, a je uvedeno, že byly dodatečně provedeny okapy, dešťová voda je zachycována do Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4 plastových sudů s možností přečerpání do plastového zásobníku o velikosti 1 000 l. Dále stavebník předložil nové požárně bezpečnostní řešení stavby s novým výkresem řezů a půdorysů stavby a v podání ze dne 3. 9. 2006 k tomu uvedl, že z důvodu nového požadavku stavebníka na potřebu uskladňování sena v podstřešním prostoru si stavebník vyžádal nové požární posouzení stavby a na základě výpočtu požárního zatížení bylo navrženo otevření krajního povalového stropu v 1. části stávající kolny, a že s navrženou úpravou zpracovatel dokumentace skutečného provedení stavby souhlasí.

92. Na základě závěrů, ke kterým dospěl KÚÚK v rozhodnutí ze dne 18. 3. 2009, jako odvolací orgán, vyzval MmÚL výzvou ze dne 20. 1. 2010 stavebníka k předložení projektové dokumentace, která bude v souladu s § 18 vyhlášky č. 132/1998 Sb. a to na ty části předmětného souboru staveb, o který byl předmět řízení KÚÚK rozšířen, tj. zpevněné plochy na pozemcích p. č. XC a XD v k. ú. X a propustku z nerez oceli a odvodňovacího příkopu na pozemku p. č. XD v k. ú. X. Dále MmÚL vyzval stavebníka, aby předložil nová stanoviska dotčených orgánů vztahující se k rozšířenému předmětu řízení a uložil mu, aby předložil i zcela novou komplexní projektovou dokumentaci ke stavbě „Skladu“, kde bude uveden účel užívání jednotlivých místností, popř. podstřešního prostoru, součástí této dokumentace bude i statický výpočet (posouzení provedených konstrukcí) a tato dokumentace bude zpracována v souladu s vyhláškou OTP, popř. v souladu s vyhláškou č. 191/2002 Sb., o technických požadavcích na stavby pro zemědělství.
93. Na tuto výzvu reagoval stavebník podáním ze dne 23. 8. 2010 tak, že nesouhlasil s provedením rozšíření předmětu správního řízení a uvedl, že po celou dobu správního řízení usiluje o dodatečné povolení stavby kolny, a za tímto účelem již předložil projektovou dokumentaci a další podklady pro dodatečné povolení stavby.
94. Z obsahu správního spisu je dále zjevné, že rozhodnutím ze dne 7. 12. 2010, resp. opatřením proti nečinnosti bylo účastníkům řízení oznámeno, že Krajský úřad Ústeckého kraje v řízení o odstranění souboru staveb označeného jako „*Sklad k uskladnění hospodářských strojů a jejich příslušenství pro obhospodařování zemědělských pozemků stavebníka na st. p. č. XI v k. ú. X, zpevněné plochy v blízkosti stavby skladu na p. p. č. XC a p. č. XD v k. ú. X, jímky (včetně propojovacího kanalizačního potrubí) na p. p. č. XC v k. ú. X a propustku z nerez oceli včetně odvodňovacího příkopu na p. p. č. XD v k. ú. X*“ sám rozhodne jako správní orgán prvního stupně.
95. Krajský úřad Ústeckého kraje po provedené atrakci řízení provedl dvě místní šetření. Naposledy ohledal stavební úřad soubor staveb dne 4. 9. 2019. Na základě ohledání v předchozím bodě tohoto rozsudku specifikovaného souboru staveb dospěl k závěru o zúžení předmětu tohoto řízení o zpevněnou plochu na pozemcích p. č. XC a XD v k. ú. X a propustek z nerez oceli a odvodňovací příkop na pozemku p. č. XD v k. ú. X (viz protokol o ohledání stavby ze dne 14. 9. 2019). Důvody pro zúžení předmětu řízení podrobně rozvedl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ze dne 10. 1. 2021 (strana 18-21). Tento postup stavebního úřadu následně aproboval žalovaný.
96. Soud na tomto místě předesílá, že jednou ze základních zásad správního řízení je, že správní orgány rozhodují podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí. Ne jinak je tomu i v řízení o odstranění stavby, resp. o dodatečné povolení stavby (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2015, č. j. 7 As 261/2014-42, či ze dne 25. 9. 2008, č. j. 6 As 23/2006-98, nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2006, č. j. 30 Ca 24/2005-36, publ. pod č. 904/2006 Sb. NSS.).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

97. Jestliže tedy správní orgány v nyní projednávané věci na základě nově zjištěného skutečného stavu věci dospěly k závěru, že předmětem tohoto správního řízení již není, (popř. neměla být) zpevněná plocha na pozemcích p. č. XC a XD v k. ú. X a propustek z nerez oceli a odvodňovací příkop na pozemku p. č. XD v k. ú. X, nebylo nadále potřebné po stavebníkovi požadovat doložení projektové dokumentace týkající se tohoto souboru staveb, a není možné správním orgánům vytknout, že nerozhodly o nařízení odstranění tohoto souboru staveb z důvodu, že stavebník na základě předchozí výzvy stavebního úřadu nepředložil k tomuto souboru staveb příslušnou projektovou dokumentaci. Žalobní námitka tedy není důvodná.
98. V souvislosti se stavbou skladu a jímky soud uvádí, že z odůvodnění nyní žalobou napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí je zjevné, že správní orgány změnilý svůj právní názor na úplnost žalobkyní předložené projektové dokumentace (správností toho názoru se bude soud zabývat níže – viz body 100 a násl. tohoto rozsudku). Soud podotýká, že správní orgán může v řízení změnit i zásadně svůj právní názor a zaujmout jiný. Je pravdou, že změna právního názoru nemůže přijít pro účastníka řízení překvapivě tak, aby mu nebylo umožněno reagovat. To se ovšem v projednávané věci nestalo. Nový právní názor ohledně dostatečnosti podkladů, které stavebník předložil ke své žádosti o dodatečné povolení stavby, stavební úřad zaujal již ve svém rozhodnutí ze dne 19. 3. 2014, v němž dospěl k závěru, že stavebníkem předložená projektová dokumentace je dostatečná k posouzení výše uvedených staveb a jejich souladu s požadavky na výstavbu (viz strana 9 rozhodnutí KÚÚK ze dne 19. 3. 2014, které bylo zrušeno společně s rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 1. 2015 rozsudkem zdejšího soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 15 A 38/2015-89). V dalším řízení stavební úřad na uvedeném závěru pouze setrval. Pro žalobce tak již nemohlo být v tomto dalším řízení překvapivé, že stavební úřad a žalovaný na svůj předchozí právní názor ohledně úplnosti a dostatečnosti stavebníkem předložené projektové dokumentace navázal, jak žalobce nyní namítá.
99. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že skutečnost, že stavební úřad byl povinen rozhodnout o odstranění stavby, resp. souboru staveb, vyplývá přímo z opatření proti nečinnosti ze dne 7. 12. 2010, jímž si atrahoval předmětné řízení o odstranění stavby. Soud k tomu uvádí, že z textu předmětného opatření jednoznačně vyplývá, že stavební úřad převzal věc k rozhodnutí. Stavební úřad tedy přistoupil k tomu, že věc převezme a **vydá rozhodnutí v řízení o odstranění souboru staveb zahájeného dne 15. 3. 2000**. Žalobce se tedy mylí, pokud se domnívá, že se stavební úřad opatřením proti nečinnosti ze dne 7. 12. 2010 přímo zavázal rozhodnout o odstranění v opatření specifikovaného souboru staveb. Ani tuto námitku žalobce soud neshledal důvodnou.
100. Dále se soud věnoval námitkám žalobce týkajícím se toho, že stavební úřad dodatečně povolil užívání souboru staveb „*Sklad k uskladnění hospodářských strojů a jejich příslušenství pro obhospodařování zemědělských pozemků, včetně betonové jímky*“, ačkoliv stavebník neprokázal soulad těchto staveb s veřejným zájmem ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona, resp. nepředložil stavebním úřadem požadované podklady, tj. odpovídající dokumentaci a závěr stavebního úřadu o souladu předmětného souboru staveb s veřejným zájmem, tedy nemá oporu ve správním spise.
101. Soud k tomu uvádí, že z obsahu správního spisu je zjevné, že stavebník byl opakovaně vyzýván, aby doplnil projektovou dokumentaci skladu. Naposledy byl vyzván MmÚL výzvou ze dne 20. 1. 2010, aby ve vztahu ke stavbě skladu předložil zcela novou projektovou dokumentaci zpracovanou v souladu s vyhláškou OTP, a že se v projednávané věci nesmí jednat o pouhou dokumentaci skutečného provedení stavby. MmÚL ve výzvě zdůraznil, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v projektové dokumentaci musí být uveden účel užívání jednotlivých místností, popř. podstřešního prostoru, a součástí této dokumentace bude i statický výpočet (posouzení provedených konstrukcí) a tato dokumentace bude zpracována v souladu s vyhláškou OTP, popř. v souladu s vyhláškou č. 191/2002 Sb., o technických požadavcích na stavby pro zemědělství.

102. Stavební úřad v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ze dne 10. 1. 2020 k uvedené výzvě uvedl, že v pokračujícím řízení zkoumal, zda bylo nezbytné trvat na požadavcích předmětné výzvy a shledal, že stavbu je pro její charakter a rozsah nutné považovat za stavbu marginální. Vzhledem k tomu, že tato stavba není stavbou zemědělskou ve smyslu § 3 písm. f) vyhlášky OTP, posuzoval stavební úřad projektovou dokumentaci k této stavbě s ohledem na relevantní požadavky této vyhlášky, tj. obecné požadavky na bezpečnost a užitné vlastnosti stavby, požadavky na stavební konstrukce, resp. požadavky na mechanickou odolnost a stabilitu (§ 16 vyhlášky OTP) a všeobecné požadavky na stavby (§ 22 vyhlášky OTP). Stavební úřad uvedl, že ohledáním stavby skladu bylo zjištěno, že stavba je v dobrém stavebně technickém stavu bez destruktivního poškození, schopna odolávat působení vnějšího prostředí a schopná bezproblémového a bezpečného užívání k účelu, ke kterému byla stavebním úřadem povolena. Současně stavba s ohledem na svůj účel a dobu užívání lidmi plně vyhovuje i obecným hygienickým kritériím, má vyřešeno i odvádění dešťových vod ze střechy. Dále stavební úřad konstatoval, že předložená projektová dokumentace obsahuje výkresovou i textovou část. Výkresová část obsahuje výkresy dokumentující umístění stavby na pozemku s vyznačením odstupových vzdáleností od sousedních staveb, výkres konstrukčních prvků celé stavby, půdorysy i řezy a pohledy. Stavební úřad zdůraznil, že bylo stavebníkem předloženo i požárně bezpečnostní řešení stavby.
103. K požadavku na předložení statického posouzení stavby stavební úřad uvedl, že dle § 18 zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolování autorizovaných architektů a výkonu povolání autorizovaných inženýrů pro pozemní stavby (dále jen „zákon o výkonu povolání“) je autor předložené projektové dokumentace oprávněn provádět statické a dynamické výpočty staveb. Autor předložené projektové dokumentace byl tedy podle stavebního úřadu osobou kvalifikovanou pro statické posouzení předmětné stavby bez toho, aby k žádosti o povolení stavby předložil podrobný statický výpočet. Takovou povinnost ostatně podle stavebního úřadu vyhláška OTP ani neukládá. Opatřením dokumentace autorizačním razítkem přebírá její autor plnou odpovědnost za návrh stavby.
104. S ohledem na shora uvedené stavební úřad uzavřel, že žalobkyní předložená dokumentace splňuje požadavky stanovené na projektovou dokumentaci v § 18 vyhlášky č. 132/1998 Sb., a že stavba je v souladu s obecně technickými požadavky na výstavbu. Ke stavbě jímky stavební úřad uvedl, že se jedná o jímku dříve používanou pro zachycení močky, není propojena se stavbou skladu a v současné době slouží jako nádrž pro akumulaci dešťových vod. Požadavek na doložení projektové dokumentace stavební úřad vyhodnotil jako nadbytečný, a pro vydání rozhodnutí bezúčelný. Stavební úřad dále posoudil soulad stavby s veřejným zájmem a uvedl k tomu, že stavba je umístěna v souladu s územním plánem obce Malečov a s ohledem na to, že stavebník doložil projektovou dokumentaci, jež byla vypracována oprávněnou osobou a obsahuje všechny relevantní náležitosti a stavba sama vykazuje dobrý stavebně technický stav, je stavba v souladu s požadavky stavebního zákona. Shora uvedené závěry stavebního úřadu žalovaný v nyní žalobou napadeném rozhodnutí aproboval.
105. Soud předně uvádí, že účelem řízení o dodatečném povolení stavby je vlastně dodatečné zhojení závažné vady, kterou je prvotní vědomá ignorance zákona ze strany stavebníka, pod Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podmínkou, že dodatečně povolená stavba není v rozporu s veřejným zájmem, územně plánovací dokumentací, ani s cíli a záměry územního plánování. Stavebnímu úřadu nepřísluší, aby z hlediska dodržení požadavků zvláštních právních předpisů nebo z hlediska obecných požadavků na výstavbu sám z vlastní iniciativy zkoumal v řízení o dodatečném povolení stavby, resp. v řízení o odstranění stavby ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona, zda jsou případně naplněny podmínky pro dodatečné povolení stavby, neboť je povinností osoby žádající o dodatečné povolení tento soulad prokázat. V řízení ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona je tedy výlučnou povinností stavebníka tvrdit a prokázat, že stavby, o jejichž legalizaci usiluje, nejsou v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, resp. že nejsou v rozporu s veřejným zájmem a odpovídají požadavkům stavebního zákona. Stavební úřad může stavbu, dodatečně povolit jen v případě, že stavebník unese toto důkazní břemeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014-36 nebo ze dne 10. 11. 2004, č. j. 3 As 50/2003-57).

106. Soulad stavby s veřejným zájmem tedy prokazuje stavebník, a to předložením podkladů a dokladů jako k žádosti o stavební povolení. Sledování existence veřejného zájmu na dodatečném povolení stavby se musí v každém jednotlivém případě uskutečňovat z hlediska posouzení splnění podmínek uvedených v § 88 odst. 1 písm. b) věta druhá starého stavebního zákona. Správní orgány (případně soud), které posuzují rozhodnutí o dodatečném povolení stavby tak zkoumají především splnění předpokladů uvedených v citovaném ustanovení za slovem „zejména“. V tomto směru soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2005, č. j. 3 As 33/2004 68, ve kterém byl vysloven závěr, že *„[m]á-li být v řízení o dodatečném povolení stavby, vedeném podle § 88 odst. 1 písm. b) věta druhá stavebního zákona, zkoumán veřejný zájem, musí se tak stát především z hledisek, jež jsou v tomto ustanovení demonstrativně vypočtena. (...)“* Dále soud poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2005, č. j. 10 Ca 220/2004-26, publ. pod č. 804/2006 Sb. NSS, s částí právní věty: *„Institut správního uvážení při aplikaci ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nemá místa, naopak zákon výslovně stanoví, že stavba nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním musí být odstraněny (stavební úřad „nařídí“ odstranění). Stavební úřad tak neučiní („odstranění stavby nenařídí“) jen při splnění všech uvedených podmínek. Splnění podmínek musí být v řízení dostatečně zjištěno - prokázáno stavebníkem. Nejde proto o správní uvážení (zda a kterou z podmínek stavebník splnil), nýbrž jde o prokázání stavebníkem samým, že došlo ke splnění všech podmínek, jejichž splnění by bylo jinak požadováno v rámci řízení o povolení stavby (či ohlášení).“*

107. Dále je nutno vzít v nyní projednávané věci v úvahu, že při dodatečném povolování stavby soukromé povahy, jako je v tomto případě sklad, včetně jímky, v místě, kde je podle územního plánu umístění takovéto stavby umožněno (viz územní plán Malečov č. 7, jehož kopie je součástí správního spisu), nelze shledat veřejný zájem v ničem jiném, než je splnění technických požadavků a předpokladů, které jsou vyžadovány pro povolení dotyčné stavby (soulad s těmito požadavky a předpoklady je oním veřejným zájmem). Smyslem § 88 odst. 1 písm. b) věty druhé starého stavebního zákona tedy je, aby stavba byla dodatečně povolena jen v případě, že dostojí požadavkům veřejného práva.

108. Dle soudu lze přisvědčit správním orgánům v tom, že rozsah a obsah dokumentů tvořících projektovou dokumentaci musí odpovídat druhu a významu stavby, jejímu umístění, stavebně technickému provedení, účelu využití, vlivu na životní prostředí a době trvání stavby. Avšak současně soud zdůrazňuje, že v řízení o dodatečném povolení stavby ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona, je třeba zohlednit specifickou (a z

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

hlediska stavebního práva abnormální) situaci, kdy předmětem povoleního procesu je již dokončená stavba, která byla provedena tzv. „načerno“. Stavební úřad rozhodně nemůže aplikovat na dodatečné povolení stavby mírnější kritéria, než jaká jsou kladena na řádné stavební povolení (srov. rozsudek ze dne 8. 2. 2007, čj. 1 As 46/2006-75, č. 1202/2007 Sb. NSS). I v případě stavby skladu, je tedy stavebník povinen předložit projektovou dokumentaci v rozsahu, který je zákonem vyžadován pro stavební povolení.

109. Právě na základě řádně zpracované projektové dokumentace může stavební úřad ověřit, že stavebník prokázal soulad stavby s veřejným zájmem, tj. splnění technických požadavků a předpokladů, které jsou vyžadovány pro povolení této stavby. Pokud se jedná o splnění technických požadavků bylo nezbytné ze strany stavebníka prokázat, že stavba splňuje všeobecné požadavky na stavby a požadavky na mechanickou odolnost a stabilitu stavby.
110. Podle § 15 odstavce 1 a 2 vyhlášky OTP platí, že stavba musí být navržena a provedena tak, aby byla při respektování hospodárnosti vhodná pro zamýšlené využití a aby současně splnila základní požadavky, kterými jsou: a) mechanická odolnost a stabilita, b) požární bezpečnost, c) ochrana zdraví, zdravých životních podmínek a životního prostředí, d) ochrana proti hluku, e) bezpečnost při užívání, f) úspora energie a ochrana tepla. (2) Stavba musí splňovat požadavky uvedené v odstavci 1 při běžné údržbě a působení běžné předvídatelných vlivů po dobu předpokládané existence.
111. Podle § 16 vyhlášky OTP platí, že stavba i její změna musí být navržena a provedena tak, aby zatížení a jiné vlivy, kterým je vystavena během výstavby a užívání při řádně prováděné běžné údržbě. Z odstavce 3 tohoto ustanovení vyplývá, že stavební konstrukce a stavební prvky musí být navrženy a provedeny tak, aby po dobu předpokládané existence stavby vyhověly požadovanému účelu a odolaly všem zatížením a vlivům, které se mohou běžně vyskytnout při provádění i užívání stavby, a škodlivému působení prostředí, zejména atmosférickým a chemickým vlivům, korozi, záření a otřesům.
112. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zjevné, že požadavky na mechaniku a stabilitu stavby, jejichž splnění správní orgány rovněž považovaly za podstatné, zjišťovaly především na základě provedeného ohledání stavby. Právě na základě ohledání stavby skladu dospěly k závěru, že je tato stavba schopna odolávat působení vnějšího prostředí a schopna bezproblémového a bezpečného užívání k účelu, ke kterému bude povolena.
113. Splnění obecných technických požadavků na výstavbu, tj. požadavku na mechanickou odolnost a stabilitu stavby tedy byla zjišťována z vlastní iniciativy stavebním úřadem. Právě mechanická odolnost stavby a její stabilita by měla být ovšem prokázána statickým výpočtem. Tento však není součástí správního spisu, resp. projektové dokumentace předložené stavebníkem.
114. Účelem statického posouzení stavby je navrzení, resp. v daném případě zejména posouzení nosné konstrukce s ohledem na bezpečnost, únosnost a stabilitu stavby. Statický výpočet nemůže nahradit ověření fungování stavební konstrukce v praxi, které zde probíhá přibližně od roku 1990. Statický výpočet je nutné považovat za nedílnou součást dokumentace pro stavební povolení, přestože tak není v § 18 vyhlášky OTP výslovně uvedeno. Jeho zařazení do dokumentace je třeba vždy vyžadovat, aby mohla být nosná konstrukce zkontrolována a aby bylo možné nosnou konstrukci posoudit v případě budoucích změn stavby, změn zatížení, poruch a obdobných skutečností.
115. Soud zdůrazňuje, že odkázal-li stavební úřad v této souvislosti, tj. v souvislosti se statickým posouzením stavby na odpovědnost projektanta, popřel tím smysl stavebního řízení, jakož i smysl své existence, neboť jeho úkolem je hájit veřejný zájem, jímž je zde především Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bezpečnost výstavby, a obecně dohlížet nad dodržováním zákonnosti stavebními úřady v jeho správním obvodu (v obecné rovině viz § 98 a násl. starého stavebního zákona). Nadto ve stavebníkem předložené projektové dokumentaci není ani zmínka o tom, že by se projektant při jejím vypracování zabýval statickým posouzením stavby.

116. Dle § 46b odst. 2 starého stavebního zákona projektant odpovídá za správnost, úplnost a proveditelnost zpracované projektové dokumentace. Toto ustanovení odráží profesní odpovědnost autorizovaných inženýrů a architektů, která je dále specifikována v zákoně o výkonu povolání. Autorizovaná osoba odpovídá za odborný výkon vybraných činností (§ 12 odst. 1 zákona o výkonu povolání), čímž se vymezují především její povinnosti vůči klientům. V žádném případě však ustanovení § 46a odst. 2 starého stavebního zákona neznámá, že by autorizované osoby měly suplovat roli stavebního úřadu nebo že by stavební úřady mohly na tyto osoby přenášet odpovědnost za dostatečné zjištění skutkového stavu potřebné k vydání stavebního povolení, resp. v tomto případě dodatečného stavebního povolení. Ostatně, § 12 odst. 4 písm. a) zákona o výkonu povolání výslovně zakazuje autorizovaným osobám vykonávat funkce, v nichž by vydávaly správní rozhodnutí týkající se výsledků jejich vlastní činnosti. Tímto zákazem je zaručeno, že dokumentaci zpracovanou projektantem bude vždy hodnotit správní orgán, a v jeho rámci osoba odlišná od projektanta.
117. Ačkoliv § 18 vyhlášky OTP, který stanovuje obsah projektové dokumentace ke stavebnímu řízení výslovně neuvádí, že tato musí obsahovat statický výpočet, jeho vyhotovení projektantem, v rámci zpracování dokumentace staveb pro vydání územního rozhodnutí nebo stavebního povolení předpokládá § 46b odst. 2 věta druhá starého stavebního zákona, který ukládá projektantovi, aby statický výpočet zpracoval v takové formě, aby byl kontrolovatelný.
118. Protože není součástí správního spisu statické posouzení nosných konstrukcí skladu, závěr stavebního úřadu o tom, že stavba skladu splňuje požadavky na mechanickou odolnost a stabilitu stavby nemá oporu ve správním spise. Soud opětovně zdůrazňuje, že si správní orgán nemůže učinit o tom, zda stavba splňuje požadavky na mechanickou odolnost a stabilitu stavby úsudek sám, pouze na základě místního šetření.
119. Dále soud uvádí, že po přezkoumání projektové dokumentace je zjevné, že ve smyslu § 18 vyhlášky OTP neobsahuje souhrnná zpráva, která by měla být součástí projektové dokumentace ani náležitě zpracované nároky na vodní hospodářství.
120. V této souvislosti soud poukazuje na skutečnost, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je k problematice odvodu dešťových vod uvedeno, že při ohledání na místě dne 4. 9. 2019 stavební úřad zjistil, že střecha je sedlová s odvodem dešťových vod prostřednictvím vodorovného a svislého okapního systému na terén s možností její akumulace pro další využití v betonové jímce u severní stěny objektu, sudech a plastových nádržích. Uvedená situace ovšem není zachycena v projektové dokumentaci. Ostatně projektovou dokumentaci předmětné jímky u severní strany objektu stavebník ani nepředložil, resp. nepředložil projektovou dokumentaci, z níž by bylo patrné, jakým konkrétním způsobem dochází k zachycení dešťových vod na pozemku stavebníka. V projektové dokumentaci stavby skladu je uvedeno, že je osazena okapy, „dešťová voda je zachycována do 4 plastových sudů s možností přecerpání do plast. zásobníků.“ Z projektové dokumentace však nelze zjistit objem 4 plastových sudů, jak je řešen přepad z těchto sudů do nádrže, či do jímky. Z popisu tak, jak je uveden v projektové dokumentaci, je zjevné, že přecerpávání dešťové vody nebude automatické. Z tohoto důvodu a zároveň z konstatování

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stavebního úřadu v prvostupňovém rozhodnutí je zjevné, že dešťová voda bude primárně stékat na terén, resp. na něj bude přetékat i přebytečná voda z nádrží. Z obsahu správního spisu je zjevné, že stavba skladu je umístěna v území, v němž se nacházel mokřad a jedná se o území s přirozenou akumulací povrchových vod. Vzhledem k poměrům v území je nezbytné, aby součástí projektové dokumentaci byly náležitě zpracovány i nároky na vodní hospodářství s dostatečně dimenzovaným odvodem dešťových vod, aby například nemohlo dojít k destruktivnímu poškození samotné stavby.

121. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že závěr stavebního úřadu o tom, že stavba skladu k uskladnění hospodářských strojů a jejich příslušenství pro obhospodařování zemědělských pozemků, včetně betonové jímky, je v souladu s obecnými požadavky na výstavbu, nemá oporu ve správním spise, jelikož podklady předložené stavebníkem k žádosti o dodatečné povolení stavby nepředstavují ze shora již vyložených důvodů dostatečný podklad pro závěr, že předmětná stavba je v souladu s veřejným zájmem ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona. Uvedené pochybení soud považuje za vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.
122. Pro úplnost soud na tomto místě dodává, že pokud stavební úřad nevyžadoval předložení projektové dokumentace jímky, resp. aby byla stávající projektová dokumentace doplněna o stavbu jímky, nemohl bez dalšího dospět k závěru, že stavba jímky je v souladu s veřejným zájmem ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b). Soud na tomto místě opětovně zdůrazňuje, že v řízení o dodatečné povolení stavby musí být předloženy shodné podklady jako ke stavebnímu povolení a nemohou být nastavena mírnější kritéria, než jaká jsou kladena na stavebníky, kteří si podávají žádost o řádné stavební povolení.
123. Dále se soud věnoval námitce žalobce, že v důsledku atractionu věci stavebním úřadem byla nesprávně z projednávání věci vyloučena úřední osoba, která se do té doby podílela na rozhodnutí ve věci jako úřední osoba odvolacího správního orgánu. Soud k tomu uvádí, že podle § 9 odst. 1 a 2 starého správního řádu je pracovník správního orgánu vyloučen z projednávání a rozhodování věci, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti. Z projednávání a rozhodování před správními orgány je vyloučen také ten, kdo se v téže věci zúčastnil řízení jako pracovník správního orgánu jiného stupně.
124. Pokud se tedy pracovník správního orgánu podílel na rozhodování věci jako pracovník odvolacího správního orgánu a KÚÚK se atractionem věci ocitl v pozici prvoinstančního správního orgánu, je v dané věci nesporné, že je třeba aplikovat shora citovaný § 9 odst. 2 starého správního řádu a vyloučit tohoto pracovníka z dalšího rozhodování věci. Pokud byl tedy tento pracovník odvolacího správního orgánu z projednávání věci vyloučen, soud v takovém postupu nespatřuje žádné pochybení.
125. K tvrzením žalobce vztahujícím se k období, které předcházelo zahájení řízení o odstranění stavby v roce 2000 soud uvádí, že se jimi blíže nezabýval, neboť toto nebylo předmětem tohoto řízení.
126. Dalšími námitkami žalobce se soud již nezabýval, neboť dospěl k závěru, že výše uvedené vady řízení jsou takového charakteru, že pokud by se soud zabýval dalšími meritorními námitkami žalobce, předjímal by závěry, které přísluší k rozhodnutí příslušným správním orgánům a se kterými se správní orgány v pokračujícím správním řízení budou muset vypořádat. Proto považoval soud vypořádání těchto žalobních námitek za předčasné.
127. Pokud se jedná o námitky, které žalobce vznesl poprvé až v replice ze dne 13. 5. 2021, soudu doručené 18. 5. 2021, tj. že NVÚL již ke dni 19. 6. 1989 řádně zjistil skutečný stav věci a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce byl již od této doby účastníkem řízení o odstranění stavby, že správní orgány nezahájily řízení o odstranění stavby v roce 1989, že nesplnily svou úřední povinnost pokračovat v řízení zahájeném dne 25. 6. 1999, že byly povinny rozhodnout ve věci již v roce 1990, a že žalovaný neplní svou povinnost zajistit ukončení užívání předmětného souboru staveb soud uvádí, že se může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do 2. 4. 2021, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 2. 2. 2021. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, dostupný na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet ke shora uvedeným žalobním bodům, které žalobce nově vznesl až v replice, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby.

128. S ohledem na shora uvedenou vadu rozhodnutí spočívající v nedostatku podkladů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a vady rozhodnutí spočívající v nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro nedostatek důvodů, soud žalobě vyhověl a zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku. Současně soud přistoupil v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 1. 2020, č. j. KUUK/006181/2020/UPS, neboť výše uvedené vady řízení zatěžovaly i toto rozhodnutí.
129. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 3 000 Kč odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku.
130. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V předmětném řízení soud osobám zúčastněným na řízení, žádné povinnosti neuložil, ani neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný k přiznání náhrady nákladů řízení. Proto soud ve výroku III. tohoto rozsudku vyslovil, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. září 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu